

KVĚTY

NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST

EDICE SMÍRU

PŘEROV, NA ŠÍŘAVĚ 7.

MÁ NA SKLADĚ TYTO KNIHY:

DUŠE VEŠKERÉHO APOŠTOLÁTU.

KDYŽ PŘIŠLA NA SVĚT LÁSKA.

/ osmi púvabných obrazech se zde popisují nejmúšťastnější doby Svaté země, kdy vtělená Láska procházela jejími nivami,
[přinášejíc světu pokoj a požehnání. — Cena 57 Kčs.

CHODIL DOBŘE ČINĚ.

Praktické rady pro sebevýchovu dívek, zvláště pracovnic v KA. — Cena 6 Kčs

ZRCADLO DUŠE.

] . :

BL. MARIE GORETTIOVÁ.

Životopis mladičké mučednice čistoty. — Cena 3 Kčs.

OBRÁZKY BL. MARIE GORETTIOVÉ.,

ŽALMY K P. MARII. Podle sv. Bonaventury. — Cena 1 Kčs.

Jsem jako malý motýlek,
enž s květu na květ sedá
pro své srdce sladký lék
i v kališcích těch hledá...

Jak častokrát jen trpký jed
ni mnohý v duši vmete,
en nikdy dosud jeden Květ,
enž na oltáři kvete...

Ó, jaká něžná slast to jen
e v kalichu tom tají,
ie láskou bývám opojen,
dyž z květu jeho ssajl...

en Květ — toť zlatá postýlka,
i na ní — božské Dítě: '
Ó, chyt' si svého motýlka,
nůj Ježíši, v své síť le

A přitiskni ho k hrudi blíž,
de Srdce tvoje buší...
řdyť na tvých prsou - 'dobře viš -
htěl vydechnout bych duši...!

Dr. Čeněk Maria Tomáško.

KVĚTY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

V edici Smíru, Přerov, Šířava 7.

Obálku navrhla M. Babičková.

38 stran, brožované za 24 Kčs.

KVĚTY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

KVĚTY

NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

PŘEROV 1947

KVĚTY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

E U C H A R I S T I C K É P O V Í D K Y P R O M L Á D E Ž

I V . V Y D Á N Í

1947

S E S T R Y N E P . P O Č E T Í P . M A R I E V P Ř E R O V Ě

Nihil obstat.

Censor ex officio: Dr. Antonius Čala O. P.

Nr. 23.802.

Imprimatur

Olomucii, die 19. Novembris 1946.

Dr. Udalricus Karlík, Vicarius generalis.

PRVNÍ RŮŽE.

Zámožný obchodník Volný stál v své pracovně za záclonou u okna a s úsměvem pozoroval svého synka dole v zahradě.

Zdalo se, že Jiřík nemá pro nic jiného zraku ani sluchu než pro svůj záhonek. Byl to nejmilejší dárek od rodičů k loňskému svátku.

Každou volnou chvíli strávil hoch v zahradě. Však bylo také viděti, že malý zahradník své věci rozumí: záhonek se podobal jediné velké vonné kytici. A nejkrásnější z té krásy byl růžový keř uprostřed.

Právě předevčírem na něm rozkvetlo pět nádherných nachových růží. Jiřík hlídal poupata již po několik dní a radostí zajásal, když se naň dnes opět usmál líbezný pozdrav růžového keře. Připadal si bohat jako král. Každého návštěvníka vodil k svému keři, aby se pochlubil tou krásou.

Jiříkova radost z růží měla však ještě jinou příčinu.

Starý zámecký zahradník, který v čilém chlapci našel učelivého kamaráda, mu nedávno řekl překvapující novinku.

V blízkém městě měla být brzo květinová výstava a zámecký zahradník chtěl na ni poslat i květiny Jiříkovy; byly tak krásné, že tento stařeček, ač v zámeckých zahradách vídal jistě mnoho a krásných květin, pravil: »Ty mohou směle závodit s nejkrásnějšími růžemi! Jiřík jistě dostane na výstavě cenu!«

Zdalo se, jako by přitom načisto zapomněl, že tento vzácný keř Jiříkovi sám daroval. Chtěl hochu popřát celé radosti a těšiti se s ním.

Jiřík tančil kolem záhonku a jistě by byl zapomněl i na oběd, kdyby otec nebyl zatleskal a zavolał: »Jiříku, k obědu!« Ještě jeden dlouhý pohled na růže, a hoch spěchal do světnice.

Otec s matkou seděli již za stolem. Maminka dnes měla plné ruce práce. Vždyť bylo zítra Božího Těla a ona každého roku strojila oltář pod košatou lipou před domem.

Jejich oltář byl poslední ze čtyř oltářů a rodina Volných si pokládala za čestnou povinnost, aby byl nejkrásnější. Nelitovali práce ani námahy. S radostí obětovali květiny ze své velké zahrady na ozdobu Božího trůnu.

Jiřík vběhl do pokoje záře radostí: »Pomyslete, rozkvetlo jich pět!« a zvedl ruku s roztaženými prsty na dotyzenou. »A ještě je tam deset poupat!«

Otec s matkou se usmáli. »Jiříku,« mínila matka, »mohl bys mi trochu pomoci, až budu strojit oltář. Spoléhal jsem na Aničku, ale bolí ji ruka.« Jiřík měl skoro radost, že sestřičku bolí ruka; byl nadšen, že může mamince pomáhat. Vždyť byl obratný hoch - starý zahradník to často říkával - a bylo mu již devět let!

Hned po obědě šel Jiřík s maminkou strojit oltáříček. Nesl množství věnců a věnečků, které velmi vkusně uvila matka se slečnou příručí. Maminka nesla svatostánek, který měl býti postaven na oltář. Sama jej nově vyložila jemným bělostným hedvábím a vyzdobila zlatými třásněmi.

Chutě se dali do práce. Jiřík s podivem hleděl na maminku. Jak to uměla a jak byla při tom klidná a zbožná! Podával jí květiny a ona je vkusně rovnala do váz a do košíčků. Několikrát rozdělala, co již uspořádala, a Jiřík

zaslechl, kterak si šeptala: »Pro Pána Boha to ještě není dosti krásné!«

Oltář byl čím dál tím pěknější a nádhernější, až konečně se zaskvěl v plné kráse.

Zdalo se však, že paní Volná není ještě úplně spokojena. Pozorovala své dílo z dále. Jiřík stál vedle ní a divil se, že maminka tak dlouho nic neříká. Konečně se ozvala: »Vidíš, hochu, ta váza uprostřed je ještě příliš prázdná. Tam by se hodilo ještě několik květů, škoda, že již nic nemám.

Maminka to pronesla zcela prostě. Vidouc však, jak se Jiřík zarděl, vzpomněla si, že chlapec má velmi pěkné květiny na záhonku. Domníval se asi, že mu tím chtěla dáti pokyn. Ale neřekla již ani slova.

Také Jiřík byl s tichou.

Pomalu kráčeli spolu domů. Ale do Jiříkovy mladé dušičky padl paprsek a něco v ní probudil. Hnulo se v něm cosi a již mu to nedalo pokoje. Jako by mu stále někdo šeptal: »Dej své růže na oltář! Obětuj je pro Pána Boha!«

To byl hlas milosti.

Ale zároveň se v něm ozýval jiný hlas, hlas sobecké přirozenosti:

»Proč bych se zříkal největšího pokladu? Vždyť to na mně nikdo nežádá. A růže mi dopomohou k takové cti! Možná, že i cenu dostanu!«

A opět hlas milosti: »Což tatínek s maminkou nedali všechno na ozdobu oltáře? A ty, Jiříku, nechceš přinést tu oběť ke cti Boží? Zanedlouho se ti Pán Ježíš daruje sám při prvním svatém přijímání, a ty mu nechceš dáti ani hrstku květin?«

Jiřík bojoval a — zvítězil.

Když přišel s matkou domů, pravil srdečně: »Počkej, maminko, chvílku; přijdu hned!«

A odskočil do zahrady k svému záhonku. Paní Volná dobře postřehla, co se děje v jeho nitru. Nechtěla však

na Jiříka naléhat. V duchu se za něho vroucně modlila, aby poslechl hlasu milosti a dovedl přinést první oběť, pro něho jistě velikou.

Když tak stála zamýšlena, přiběhl hoch všecek uzardělý a přinášel překrásné nachové růže.

»Hleď, maminko, tu je máš! To je na oltář.« A již vkládal matce do rukou kytici. Jeho dětský hlas se přitom chvěl . . . , ale upřímně hleděl matce do očí. Nestyděl se za to, že se mu na brvách chvěla slzička; usmíval se přitom.

»Napřed mi to bylo, maminko, těžké, ale teď mám radost a dávám je velice rád.«

»Jsi hodný chlapec. Uvidíš, že ti to Pán Ježíš tisíckrát odplatí,« pravila paní Volná dojata.

Vrátili se oba k oltáři a Jiřík sám vložil do vázy růže, aby jimi přispěl k zítřejší oslavě Pána Ježíše, skrytého pod způsobou chleba. Příštího dne jistě nebylo v průvodu šťastnějšího chlapce nad Jiříka. Cítil dobře, že Kristus Pán měl radost z oběti jeho prvních růží.

A když na oltáři jemný lesk světél ozařoval jeho růže a kněz žehnal nejsvětější Svátostí oltářní, sklonil se Jiřík hlouběji než jindy. Z upřímného srdce se modlil: »Pane Ježíši, jako ty růže tak ti dávám sebe sama. Dej, ať jsem zcela tvůj!«

Bůh vyslyšel Jiříkovu prosbu. Stal se z něho zbožný kněz, a nyní se horlivě stará o výzdobu domu Božího. A vždycky na svátek Božího Těla pozdvihují jeho posvěcené ruce s velkou vděčností monstranci s Tělem Páně, aby jí žehnal lidu, který se koří svátostnému Spasiteli.

KVĚT KRISTA KRÁLE.

Bylo to v létě roku 1927. V jednom mexickém vězení bylo mezi vězni velké vzrušení. Bylo jim řečeno, že budou očkování proti nějaké nakažlivé nemoci. Vědělo se však, že je to »očkování« na smrt, neboť po něm očkování umírali.

V jedné z vězeňských cel dlel od nějaké doby mladý bohatý katolík, pan Betanzos. Doma o něho truchlila mladá choť s jediným synáčkem. Ve vedlejší cele byl uvězněn jeho obchodní pomocník. Dávali si navzájem o sobě zprávu jemným klepáním na tenkou zeď. Tím se i povzbuzovali k vytrvalosti.

Jednou ráno zaslechl pan Betanzos nejprve tiché bolestné sténání, potom bolestné úpění. Konečně všechno utichlo. Věděl, co se stalo. Jeho pomocník byl otráven a duše mučedníkova odešla na věčnost.

Tušil, že i k němu se blíží smrt. Měl jediné přání: aby Pán Ježíš k němu ještě jednou přišel ve sv. přijímání. Přistoupil k zamřížovanému okénku a pohlížel ven. Kéž by dnes opět k němu přišel potají někdo z domu! Čekal a čekal. — Konečně! Stará služka jeho rodiny šla klidně a nenápadně kolem. Rychle vyhodil Betanzos oknem lístek. Služka lístek klidně zvedla a odešla jakoby nic. Na lístku bylo napsáno: »Čekám smrt každým okamžikem. Postarejte se mi, prosím, o sv. přijímání. Betanzos.«

Jak byla zarmoucena choť mučedníkova, když lístek přečtla! Ale zůstala statečná. Byla si vědoma, pro koho

oba trpí: pro Krista Krále! Uvažovala, jak jen co nejrychleji splnit prosbu manželovu. Věděla, že poblíž se skrývá biskup. Poslala k němu. Když osmiletý synáček Alois slyšel o přání otcově, prosil: »Maminko, dovol mi donést tatínkovi sv. přijímání.« Z jasných dětských očí mu zářila odvaha. Matka se slzami svolila.

Biskup přišel potají do domu. Také jemu přednesl Alois svou prosbu. »A tys již byl u sv. přijímání?« tázal se biskup. »Ještě jsem nebyl, biskupská Milosti. Ale rád bych přijal Pána Ježíše!«

»Zítra ráno smíš tedy k prvnímu sv. přijímání a potom zanešeš velebnou Svátost tatíčkovi do vězení.« Jak se hoch zaradoval!

Noc se zdála všem nekonečně dlouhou. Kéž otec ještě žije! V nejlepší světnici se časně zrána sloužila mše svatá. S dětinnou zbožností přijal Alois první sv. přijímání. Po mši svaté přistoupil ke stolu, který byl oltářem, a biskup mu na prsa zavěsil hedvábnou bursu s velebnou Svátostí. Pán Ježíš odpočíval na srdci dítěte. Všichni zaslzeli a uctivě klekali, když hoch kráčel mezi nimi.

Odhodlaně a vážně kráčí hoch sám ulicemi. U vrat vězení jej uvítali zpustlí vojáci. Nebál se, vždyť byl u něho Pán Ježíš, všemohoucí Král nebes i země. Jeden voják jej zavedl do úřadovny správce vězení.

»Kdo jsi?« vyjel si na něho správce.

»Alois Betanzos, rád bych ještě jednou objal tatíčka.«

»Aha, tys syn toho zlatého ptáka!« smál se správce nenávistně. »Uvidíš ho a pak můžeš ďáblu poděkovati, žeš ke mně dnes přišel. Ale napřed tě musím prohlédnout.« Hoch zbledl na smrt. Hlavou mu blesklo: Což jestli ten zlý člověk Pána Ježíše zneuctí!

Správce vězení jej uchopil za ruku a bodl dlouhou jehlou. Alois sotva potlačil bolestný výkřik. »Tiše, chlapče!«

zabručel zlosyn, »to nic není; chtěl jsem jenom vědět, jak jsi statečný. Teď jdi k otci.«

Pan Betanzos byl radostně překvapen, když spatřil synáčka. Vroucně objal milého chlapce. On se však rychle vyvinul z jeho náručí a pravil: »Rychle, tatínku, rychle, nesu ti Pána Ježíše,« a vyndal opatrně bursu. — Otec poklekl. Dítě pravilo dále: »Tatínku, byl jsem dnes u prvního svatého přijímání a myslím, že i u posledního.« »U posledního?« tázal se otec udiveně a starostlivě. »Rychle, tatínku, rychle,« opakoval hoch a začal se hlasitě modlit »konfiteor,« jak to činívají ministranti, nežli kněz podává sv. přijímání. Potom přijal otec z rukou svého dítěte Krista Pána pod způsobou chleba. Společně pak konali díkůčinění.

Za několik minut pozoroval otec, že se dítě chvěje. »Co je ti, Aloisi?« tázal se polekaně. »Ach, tatíčku, neřekl jsem ti to ještě, musím zemřít. Jsem otráven. Ať žije Kristus Král! Na shledanou, tatíčku, v nebi!« Hochu vypověděl hlas službu. Zavřel oči a klesl do náručí otcova. Duše malého mučedníka spěla k nebi.

Teď teprve zpozoroval otec bodnutí na jeho ruce a silně naběhlé tepny. Ano, dítě vědělo, co se s ním v úřadovně stalo.

Šťastný mučedníčku, pros za nás v nebi, abychom svátostného Boha milovali tak vroucně, jako tys ho miloval!

Ve starém činžáku bývaly neděle opravdovými svátky. Ač tam bydlely rodiny velmi rozdílné, přece se všechny shodovaly v tom, že se neděle musí světit.

I stará Lia s vnučkou světily neděli, ačkoliv byly židovky. Hrbatá Betka se těšila na neděli mnohem víc než na židovský sabat. Ze sabatu nic neměla, naopak v domě bývalo rušněji nežli jindy: zametalo se, čistilo a umývalo, aby na neděli bylo všechno všude v lesku.

Ale v neděli směla Betka k dětem z prvního poschodí a mohla si s nimi pohrát. Někdy předčítalo některé z děvčat z poutavé knihy, jindy běhávaly po dvoře. Při tom ovšem mohla Betka býti jenom divákem, neboť židovečka byla velice sražená a jen stěží se vlekla.

Betku měl každý rád; ačkoli byla hrbatá a slaboučká a často poléhala, nikdy si neposteskla. Vždycky byla spokojená.

Stará Lia tak dlouho šetřila, až mohla děvčátku koupiti pletací stroj; potom se mohla Betka užitečně zaměstnávat i mimo školu a nikdy neměla nouzi o práci. Mívala mnoho zakázek, protože se vědělo, že Lia s penězi dobře hospodaří a že jich potřebuje. Tak žily babička s vnučkou spokojeně ve velkém činžáku. Liu trápilo jen slabé zdraví Betčino.

Mnohem raději než léto měla Betka zimu s krásnými dlouhými večery.

Na nedělní večery se těšila celý týden. Nedovedla si

představit nic milejšího nad nedělní jizbu u Lánských v prvním patře.

Na stole svítívala velká lampa se zeleným stínidlem a okolo se tísníval hlouček dětí: Lánských Anička a Eliška, veselá Liduška z přízemí, Růženka a Zdeňka z protějška. Také sousedova Andělka přicházívала s bratříčky a ovšem i hrbatá Betka.

Hrávaly se nejrozmanitější hry: domino, mlýnek, na vlka a nač si kdo vzpomněl.

Na konec dávala paní Lánská dětem občerstvení: pečené kaštany nebo jablka, sušené švestky, a bylo-li to tuze slavnostní, i pomeranče a fíky.

Staří, totiž pan Lánský, jenž byl poštovním úředníkem, a jeho hosté, sedávali ve vedlejším pokoji a bavívali se po svém. Tu a tam přišla do společnosti i stará Lia. Bývala však raději doma a dávala si potom vše vypravovat od vnučky.

Poslouchávala ji s úsměvem a mívala radost, že ubohé slaboučké dítě nachází tolik soucitu a lásky.

Jen jednou se stará Lia dohněvala. Vnučka totiž, vrátivši se jednoho zimního večera, tázala se jí smutně:

»Maminko Lio,« tak říkávala své babičce, »proč jsme židé? A proč nemůžeme jako jiní lidé přijímatí Pána Ježíše?«

»Jak se můžeš opovážit přijít ke mně s takovou otázkou, hloupé děvče!« utrhla se na ni Lia. »Takové věci si nedej nasadit do hlavy, sice mi nesmíš k Lánským ani na krok! Rozumíš?«

Dítě se podívalo na babičku velkýma tmavýma očima. Řekla asi něco velmi hloupého, jinak by se maminka nebyla tak dohněvala!

Betka si tedy umínila, že již nikdy nic takového neřekne a že na nic takového již nebude ani myslet.

Nemohla se však nijak těch myšlenek zbýti. A pak -

kdyby aspoň nebyla o tom stále slýchala tolik nového a krásného!

Zvláště Liduška dovedla tak pěkně vypravovat! Přípravovala se totiž na první svaté přijímání, a protože byla dítětem velmi živým, nedalo jí to, aby všechny své dojmy neprojevila družkám při nedělních besedách.

Eliška s Aničkou jistě věděly také mnoho, co by bylo Betku velice zajímalo, nedovedly však vypravovati tak názorně a nadšeně jako svěží, čilá Liduška.

Dříve se Betka často dotazovala, když něčemu nerozuměla nebo chtěla-li něco vědět důkladněji. Od té doby však, co se stará Lia tak rozhněvala, sedávala potichoučku, když si děti vyprávěly o tom, co nebylo pro židovské dítě. Snažila se neslyšet, ale nijak to nešlo. Ze strachu před babičkou se neosmělila tázat, ačkoli všemu dobře nerozuměla.

Jak ráda by se byla někdy otázala, ale... Ubohé dítě bylo čím dál tím zamlklejší, takže se Lia již obávala, že vážně churaví. Netušila, co se děje v jeho srdci, netušila, že ubohá vnučka trpí úzkostmi a pochybnostmi.

Za nic na světě by dítě nebylo řeklo, co je trápí. A když se babička Betky dotazovala, ujišťovalo dítě:

»Jsem úplně zdráva, maminko, jen hrozně unavena. Neměj o mne starosti.« - - -

Byl nedělní večer v postní době. U Lánských seděla opět děvčátka kolem stolu. Jedno dítě však chybělo: veselá Liduška z přízemí.

Již několik dní nebyla ve škole, protože se zachladila.

A dnes ráno se povídalo, že je jí hůř. Sotva prý nemoc přechká, neboť horečka velice stoupla.

Jak to bylo smutné pro rodiče i pro Lidušku, vždyť za tři týdny měla jít k prvnímu sv. přijímání! A tak se na ně těšila!

Dnes se děti nemohly nijak rozveselit. Hovořily jen o

těžce nemocné Lidušce. Co chvilka vyšlo některé dítě na schody a naslouchalo.

Se schodů bylo také viděti okna toho pokoje, kde ležela malá nemocná a kde blikalo mdlé světélko. Jak jí asi bylo? Což opravdu musí zemřít?

S chutí by tam byly běžely všechny. Ale nikdo k ní nesměl, neboť nikoho nepoznávala a velmi blouznila.

Tichá Eliška pravila skoro bázně:

»Kdyby Liduška mohla aspoň k prvnímu svatému přijímání! Tak po něm toužila!«

»Ale vždyť neví o sobě!« mínila Zdeňka. »Tak to není možná!«

Tu se nesměle ozvala hrbatá Betka: »Snad váš Pán Ježíš jí vrátí aspoň na chvilku ještě vědomí.«

Všechny se podívaly udiveně na židovečku; to jim nenapadlo.

»Ach, kéž by!« vzdychla Anička.

Děti ještě mluvily o tom a o onom. Vtom paní Lánská prudce vstoupila do pokoje.

»Rychle, rychle, Aničko a Eliško, oblectě si bílé šaty . . . máte je připraveny vedle . . . Pospěšte si! Liduška dostane hned teď sv. přijímání a vy ponesete svíce. Rychle!« . . .

Paní Lánská vše nařizovala chvatně, nesouvisle, ale děti pochopily. Ihned se rozběhly, aby se převlékly, a Anička s Eliškou byly tak hbité jako dosud nikdy. Okamžitě byly venku.

Betka osaměla.

»Měla jsem tedy pravdu,« pravila si tiše. »Liduška přišla k vědomí. Jak dobrý je Pán Ježíš!« a dítě zaplakalo.

Jak ráda by Betka byla s nimi a nesla svíci, ale to jest nemožné. Nemá bílých šatů a pak . . . vždyť nenáleží ke katolickým dětem, jež znají Pána Ježíše.

A co by řekla babička, kdyby se to dověděla! Ne, ne, to nejde!

Smutně se posadila. Ani jí nenapadlo, aby šla domů.

Nikdo se nestaral o ubohé, opuštěné židé. Všichni běhali sem a tam. Anička s Eliškou se brzo vrátily, přišla i Růženka a ostatní v bílých šatech a se svícemi v rukou.

Betka slyší, jak paní Lánská praví: »Pojďte, děti, postavíme se u vrat; až půjde velebný pán s Pánem Bohem, doprovodíme ho k Lidušce.«

Betka se schovala do tmavého kouta. Jak divně jest jí u srdce! Slzičky se jí třpytí v očích. Zdá se jí, že slyší hlas: »Pojď také, Betko, jen pojď!«

Ale to se jí jistě jen zdá! Ne, nesmí jíti, musí zůstatí tu! Poslyš, teď zvoní!

Nejsouc si toho ani vědoma, vyšla Betka z pokoje na chodbu, naklonila se přes zábradlí a pohlížela dolů.

Před knězem, nesoucím velebnou Svátost, kráčeli dva ministranti, za ním šly družky Betčiny po bílu a za nimi skoro všichni lidé z domu. Najednou všichni poklekli a klaněli se. O hrbatou Betku se nikdo nestaral.

Teď se ztrácí s chodby. Kněz vstupuje do pokoje, kde leží nemocná Liduška.

Betka již nic nevidí, ale jakýsi vnitřní hlas ji nutká: »Jdi dolů, jdi a podívej se!«

Nemůže jinak. Po špičkách sestupuje se schodů - a pohledne otevřenými dveřmi. Ach!

Liduška tam leží jako malá bělostná nevěsta. Velké oči jí září štěstím a ruce má zbožně sepjaty.

Betčiny družky klečí jako andílci okolo Liduščina lůžka a všude jen květiny a světla.

Kněz přistupuje k lůžku Liduščinu . . . Ach, co to ukazuje!

Betka patří na svatou Hostii, kterou kněz právě podává nemocné. Klesá na kolena, spíná ručky, hluboce se sklání. Z celé duše se modlí: »Přiď, ó Ježíši, také ke mně!«

Nezáleží jí na tom, vidí-li ji kdo nebo ne, jest šťastna

jako dosud nikdy. Cítí, že Pán Ježíš popatřil také na ubohé židovské děcko a že je miluje.

Po celou dobu posvátného úkonu klečela Betka nehybně. A když bylo po všem, vplížila se nepozorovaně domů. Babička Lia nebyla doma. Odešla toho večera na delší besedu, s níž se obyčejně vracívala až po deváté hodině. A bylo teprve osm. Jak byla Betka ráda, že je sama! Nemusila aspoň mluvit!

Zbožně se posadila do koutka. Stále viděla před sebou svatou Hostii, jež zazářila do jejího srdce tak velikým štěstím! A dítě se neustále modlilo: »Přijď, Pane Ježíši, přijď také ke mně!« Konečně únavou usnulo. - - -

Uplynulo několik týdnů. Liduška se mimo nadání uzdravila. Ale místo ní byla ve velkém činžáku jiná nemocná: hrbatá Betka.

Dívinka chřadla vůčihledě. Jen ona sama věděla, co jí chybí. Jak ráda by byla babičce pověděla, že od toho dne, kdy provázela Pána Ježíše, její srdečko touží jen po něm! Ale neodvážila se o tom před Liou ani zmínit.

Chtěla však do svého tajemství zasvětit někoho jiného: šťastnou Lidušku, jež přijala Pána Ježíše a jistě porozumí touze nemocného židovského děvčete.

Liduška chodívala každý den k Betce na návštěvu a bývaly spolu samy.

Stará Lia poplakávala a říkávala, že by se ráda spokojila třeba suchým chlebem, jen kdyby se jí Betka, jediný její poklad, udržela na živu.

Jednoho dne se konečně Liduška dověděla, co vlastně Betku trápilo a stravovalo. Jak se zaradovala, když poznala Betčinu touhu!

»Víš-li, Betko, že jsem se i za tebe modlila, když jsem po prvé přijala Tělo Páně?« pravila Liduška. »Viděla jsem tě klečet na chodbě vzadu. Když jsem přijala svatou Hostii, bylo mi velmi lehké a blaze. A myslila jsem i na tebe.«

Hrbatá Betka jen vzdychla: »Viděla jsem vašeho Pána Ježíše a on viděl mne!«

Liduška jí pravila na rozloučenou: »Jen se nermuť, Betko, jistě ti pomohu!« Nedůvěřivě pohlížela židovečka na soucitnou přítelku, ale Liduščina naděje přece ji trochu potěšila. - - -

Ač byla Liduška ještě malá, přece si byla vědoma, jak důležitou úlohu na sebe vzala. Musila všechno říci Betčině babičce, ale jen jí samé. Betka při tom býti nesměla. Bylo tedy třeba, aby se sešla s Liou někde v průjezdě a aby si ji přivedla k nim do bytu. To se zdálo Lidušce nejlepší.

Chtěla Lii ukázati krásné knihy, které dostala na památku na své první sv. přijímání. Betka je viděla již dávno.

Štěstí Lidušce přálo. Ještě téhož dne, kdy se jí Betka svěřila se svým bolem, seděla stará Lia s Liduškou v nejlepší světnici v přízemí. Liduščina maminka byla v městě a otec se vracíval mnohem později. Lia byla unavena a dětské švitoření Liduščino bylo jí odpočinkem.

Když však na konec Liduška připojila: »Víte, babičko Lio, musíte dovoliti, aby Betka mohla také k svatému přijímání, pak se jistě uzdraví!« hleděla na děcko nijak nechápajíc.

Ale Liduška mluvila zřetelněji a naléhavěji. A brzo se dověděla stará židovka víc, než by jí byla mohla pověděti Betka sama.

Nezlobila se ani nehněvala, jen si zhluboka povzdychla: »Nejde to, dítě, nejde!« a těžkým, váhavým krokem šla ke dveřím.

»Ó, šlo by to dobře! Jen si to pořádně rozmyslete! Můžete přece dělat, co chcete!«

Ano, Lia mohla dělat, co chtěla. Nikdo jí nemohl působit obtíží, neboť neměla blízkých příbuzných kromě Betky.

Ale přece to nebylo snadné. Stařena přemýšlela. Ná-

boženství Liduščino a všech těch lidí v činžáku jest asi přece něčím velikým.

Stanuvši u lože vnuččina, neřekla Lia ani slova. Pohladila ji po černých vlasech a smutně se na ni usmála. Jak vpadlé byly Betčiny tvářičky, jak bolestný měly výraz a jak bídne tu dítě leželo! Ano, půjde-li to tak dále, umře mi Betka brzo.

V noci Lia ani oka nezamhouřila a Betka slyšela, jak vzdychá a sténá. Netázala se však na nic. Čím více toužila po sv. přijímání, tím byla k babičce uzavřenější. Netušila, že Liduška se již za ni přimlouvala a že svou dětskou upřímností připravila Liu o klid.

Ano, stará Lia bojovala těžký boj.

Příštího dne se vydala na cestu, která by byla jistě každého pozorovatele naplnila úžasem. Vyhledala kněze, který Lidušce přinesl první sv. přijímání. Byla u něho dlouho.

Když konečně vyšla z fary, bylo její poctivé a přímé srdce opět klidné a pokojné. Věděla již, co má činit. Věděla, že paprsek milosti zasáhl srdce chorého dítěte a že Pán Ježíš, skrytý ve sv. Hostii, sám Betku přivábil k sobě.

Kněz měl pravdu. Nesměla ani nechtěla odporovat. I zůstane-li Betka chorá dále, ať má, po čem její srdce touží.

Hrbatá Betka se stala brzo miláčkem Páně.

Ačkoli se úplně neuzdravila, přece zpráva, kterou jí Lia přinesla, působila na ni velmi blahodárně.

A když se přiblížil krásný svátek Božího Těla, přijalo bývalé židovské dítě, šťastná Betka, jež dostala na křtu sv. jméno Marie, po prvé svatou Hostii, nejsvětější Tělo Páně.

Její touha po sv. přijímání vzrůstala den ode dne; bylo ji vídat každý den přistupovat ke stolu Páně tak vroucně a zbožně, že se každý cítil povzbuzen.

Nejvroucnější prosby vysílala k Bohu za babičku Liu. Lidušce jednou pošeptala: »Vím, Liduško, zcela jistě, že babička bude brzo tak šťastna jako já. Cítím to, že zane-

dlouho také přijme do srdce Pána Ježíše.« A Mařenka-Betka dobře tušila!

SRDCE JEŽÍŠOVO JE SE MNOU...

Páter František Finn T. J. vypravuje: Byl jsem v prvním spánku, když mě probudilo zazvonění u domovních dveří. Vyskočil jsem, rychle se oblekl a běžel otevřít. Byla mrazivá noc a venku mdle osvětloval měsíc bledým světlem zasněženou krajinu. Řezavý vítr, jenž zafičel do předsíně, jakmile se dveře otevřely, probudil ve mně soucit s útlým děvčátkem, které stálo na prahu.

Vlázky zářily dítěti v měsíčním světle neobyčejným jasem; splývaly mu na ramena v dlouhých zlatých kadeřích.

Dívka byla oblečena lehce a dívala se mi přímo do očí s výrazem tak krásným a přitom tak klidným a vážným, že naň nezapomenu nikdy.

Tváříčku měla velmi bledou, pleť neobyčejně čistou. Jas, vycházející z vlasů, jako by tajemně zářil i z celé tváře.

Ještě jsem si ani neuvědomil ty podrobnosti, když mě dítě oslovilo: »Důstojný pane, mohl byste hned jít se mnou? Maminka umírá a je ve velkých úzkostech.«

»Pojď dovnitř, dívko, a ohřej se, jsi všeka zkřehlá!«

»Ba ne, důstojný pane, mně vůbec není zima!« Zatím jsem se připravil na cestu.

»Jak se jmenuje maminka, dítě?«

»Kateřina Morganová, důstojný pane; jest vdova a žila jako světice. Ale teď, když umírá, je ve velkých úzkostech. Onemocněla náhle před několika hodinami.«

»A kde bydlí?«

»Něco přes půl hodiny odsud, na okraji velkých močálů; je tu cizí a sama. Já znám cestu dobře, nemusíte se bát, že zabloudíte.«

O několik minut později jsme již šlapali sněhem, vlastně jen já jsem šlapal, neboť dítě mi po boku kráčelo tak lehce a vzdušně, že, kdybychom místo sněhových vloček byli měli pod nohama květiny, myslím, že by tam, kam tak lehce dopadaly její lehoučké krůčky, nebyl býval rozmáčknut ani lísteček. Ruku držela v mé ruce a důvěřivě dětsky ji tiskla. Při vší strasti, která doléhala doma, měla v tvářičce vážně klidný výraz, jaký zřídka kdy bývá vidět v dětských letech.

Jak byla krásná! Spíše jako bytost, která právě vyšla z tvůrčích rukou samého Boha, než jako tvor, který putuje údolím hříchu, bolesti, starosti a smrti.

Na prsou jsem u ní zpozoroval zlatý medalion srdcovitého tvaru.

Postřehla můj pohled, rychlým pohybem sňala medalion a podala mi jej.

»Srdce!« řekl jsem.

»Přečtete si, důstojný pane, nápis na něm!«

»Nemohu dívenko; mám sice velmi dobré oči, ale na to, abych četl nápisy na zlatých medalioncích při měsíčku, přece nestačí!«

»Já vám jej podržím, důstojný pane, - teď se podívejte.«

Jak to udělala, nedovedu říci; ale to vím, že najednou, když podržela medalionek v jistém úhlu, bylo na něm jasně viděti vypoukle vyražený nápis:

Stůj! Srdce Ježíšovo je se mnou!

»Maminka mi to dala na prsa před rokem, když jsem byla velice nemocná, důstojný pane!« A políbivši medalionek, dala jej na dřívější místo.

Nějakou dobu jsme šli mlčky. Nesl jsem nejsvětější Svátost a zdálo se, že dívka, ač tak mladá, to úplně chápe. Kdykoli jsem na ni pohlédl, pozoroval jsem, že se jí rty pohybují jako v modlitbě a oči že má upřeny tam, kde byl pod svátostnou rouškou skryt Pán života a smrti.

Najednou se dívka jemně dotkla mého rukávu.

»Tu je to, důstojný pane,« řekla mírným hlasem, který mě v tom tichu tajemně rozechvěl, a ukázala k malé chaloupce, stojící opodál v pochmurném stínu tří borovic.

Strčil jsem zlehka do dveří, které byly jen přivřeny, a čekal jsem, až vstoupí. Ale byla ta tam. Překvapen hleděl jsem po ní do bledé noci; vtom však mě zasténání přivolalo k loži umírající.

Pohled mě poučil, že není ani okamžik nazbyt. Žena, která ležela ve světničce, byla v nejlepším věku. Ale ruka smrti se dotkla jejího čela, na němž stály krůpěje potu, a v tváři se jí jevila velká úzkost.

V okamžiku jsem byl u ní. A Bohu díky, brzo jsem ubohou trpitelku uklidnil. Vyzpovídala se a přijala poslední svátostnou posilu Církve svaté s věrou a s láskou, jakou jsem zřídka viděl.

Stoje u ní předříkával jsem jí po chvilkách modlitby a povzdechy, které tak těší a uklidňují v poslední hodině. Čas míjel a já jsem pozoroval, že se její pohled často obrací k malé skřínce na druhém konci světničky.

»Mám vám skříнку přinést?« tázal jsem se. Přikývla.

Když jsem ji položil vedle ní, otevřela ji třesoucím se rukama a vydělala dívčí šatičky.

»Šaty vaší dcerušky?« tázal jsem se.

»Mé Editky,« zašeptala s láskou v hlase.

»Znám ji,« dodal jsem, »vždyť mě sem přivedla.«

Zarazil jsem se a dech se mi zastavil. Žena se na loži napolo posadila a hleděla na mne s nevýslovným úžasem. A já jsem hleděl s nemenším ustrnutím na zlatý srdcovitý

medalíonek, připevněný na prsa šatiček, které držela v rukou.

»Paní,« zvolal jsem, »pro Boha, řekněte mi, kde je vaše dceruška? Čí je to medalíonek?«

»Editčin. Přišpendlila jsem jej dcerušce sem na prsa, když před rokem umírala. Její poslední bylo, že přitiskla medalíonek na rty a řekla: Stůj, Srdce Ježíšovo je se mnou! Umřela před rokem.«

Matčina tvář znězněla a zazářila. Držíc medalíonek v rukou, upřela pohled přímo před sebe.

»Editko, má milá Editko, konečně budeme spolu u nej-světějšího Srdce! — Já tě vidím — drahoušku! — Stůj — Srdce Ježíšovo — je se mnou!«

Poslední slabiku zašeptala již skoro neslyšitelně.
Editka s maminkou se shledaly.

MALÝ APOŠTOL.

Slávek, vrátiv se ze školy, zastal u okna maminku s telegramem v ruce.

Věděl hned, co to znamená, a radostí vyhazoval čapku do vzduchu.

»Konečně přijede, strýček přijede!« jásal.

Ano, strýček se vrátí z daleka po mnoha letech do otcovského domu! To bude radosti!

Slávek neznal strýčka osobně, neboť neviděl jara ještě ani desetkrát, a strýc před dvaceti lety odjel do Indie.

Ale co všechno již o něm slyšel! A jak často již poslal strýček jemu i rodičům krásné cizokrajné dárky! Teď, když přijede sám, jistě přiveze něco ještě krásnějšího!

A s rozkoší myslel malý přítel přírody na sbírku motýlů, neboť již dávno byla cílem jeho tužeb. Otec mu často vypravoval o indických pestrých motýlech, ano, psal strýčkovi, že jeho klučík je horlivým sběratelem motýlů.

Slávkovi ke cti však budiž řečeno, že víc než na očekávané poklady se těšil na strýčka samého. A teď bylo v telegramu: »Přijedu dnes v sedm, prosím o vůz na nádraží.«

Ten dodatek paní Jarošovou zarazil; byloť nádraží odtud jen několik minut. Z arkýřového okna bylo dobře rozeznat číslice na nádražních hodinách.

»To jest Karel jistě hodně unaven, snad i churav,« myslila si. Neřekla však Slávkovi nic, nechtíc mu kazit radost.

Přišel večer a s ním vytoužený strýček. Ale jak se Slávek zklamal, očekáváje ve vratech povoz! Pomaloučku,

pomalu kráčeli krásní koně a konečně se vůz zastavil. Dvířka kočáru se otevřela. Nejprve vystoupili maminka s tatínkem, kteří sami jeli strýci naproti, a pak opatrně pomáhali strýčkovi z vozu.

Slávek ani očím nevěřil. To že je strýček? Vždyť vypadal starší než dědeček, jehož podobizna visela na stěně v pokoji... A Slávek se trochu i bál. Strýček hleděl tak zachmuřeně!

Ani se neodvážil přiblížit, až konečně po půl hodině, jež se mu zdála věčností, jej maminka zavolala. Churavý strýc ležel v lenošce zahalen pokrývkami a oči měl skoro zavřeny.

»Hleď, Karle,« pravila paní Jarošová a uchopila hošíka za ruku. »To je náš Slávek. Co se na tebe už natěšil!«

Nemocný podal Slávkovi vyhublou, bledou ruku. »Hleďme, to je ten Cyrilův Slávek!« Při tom se zkoumavě podíval na chlapce. Slávek se trochu ostýchal, ale zdálo se mu, že bude moci strýčka mít rád. Jistě byl strýček hodný! Byl jen churav a velice unaven.

Ano, strýc Karel byl velmi nemocen. Na moři přestál nejprve veliké bouře, potom dostal silný zápal plic, který jej přivedl skoro na pokraj hrobu.

Vyvázl sice, ale cítil, že jeho síly, které beztoho mnoho utrpěly nezvyklým indickým podnebím, jsou zlomeny. Tak přišel domů jako veliký boháč, ale zároveň jako chudák.

To si myslila paní Jarošová, když pozorovala nemocného. Nevěděla však, že chorý byl ještě mnohem ubožejší, než se zdálo. Bohatství jej odcizilo Bohu. Nahromadil veliké poklady, ale ztratil poklad největší, víru svého dětství.

Když to pan Jaroš se svou manželkou postřehli, hluboce je to zarmoutilo. Neboť oba byli upřímně zbožní a věděli, že bez víry není štěstí.

Umínili si však, že se zatím nebudou nemocnému o ni-

čem takovém zmiňovati. Poznali také brzo, že nemocný ke všemu, co se týká víry, se chová velmi odmítavě.

Paní Jarošová se však vroucně za nemocného modlila a uložila to i Slávkovi, jenž se právě připravoval na první svaté přijímání. Ovšem neprozradila mu příčinu.

Panu Karlovi, jak ho nazývali služebníci na rozdíl od Slávkova otce, vyprázdnila nejlepší pokoje, které mu indický sluha skvostně zařídil.

Slávek skoro oněměl, když spatřil všechnu tu nádheru, vzácná péra, pestré ptactvo, škeble a mořské živočichy. Strýc překonal štědrostí všechny jeho touhy.

Slávek dostal bohatou sbírku pestrých motýlů, nerostů a mincí a mnoho jiných krásných věcí. Ale sbírky mu byly nejmilejší.

Slávek jim věnoval všechnen volný čas. Stále je pořádal, prohlížel, třídil. Celé hodiny s nimi proseděl u strýce. Nesměl mnoho mluvit, neboť strýc byl ještě příliš sláb. S úsměvem však pohlížíval na hocha a těšil se z jeho radosti.

Maminka však pozorovala s lítostí, že sbírky zaměstnávají hocha až příliš. Jednoho dne si stěžoval i pan katecheta, že Slávek poslední týdny povolil v pilnosti. Matka hned věděla, co je příčinou toho, a zavolala si Slávka.

Slávek se přiznal upřímně jako vždy, že pro sbírky nevěnoval dosti času učení katechismu.

»Tak, Slávku, pro své libůstky zanedbáváš povinnosti k Pánu Bohu? Také jinak jsi se změnil. Už neposloucháš tak na slovo jako dřív. Přemýšlej o tom, Slávku. Věc je vážnější, než se domníváš. Víš přece, že na prvním sv. přijímání záleží nesmírně mnoho, a připravuješ-li se tak vlažně, nemůže Pán Ježíš k tobě přijít s radostí.«

Maminka hovořila velmi vážně, ale klidně. Zнала svého Slávka. Jakmile chybu poznal, jistě ji napraví. Bylo jen třeba, aby o ní přemýšlel.

A Slávek přemýšlel. Jak to maminka řekla? Pro libůstky že zapomíná na Pána Boha? Opravdu, myslil víc na motýly, kameny a mince než na první svaté přijímání, na něž se dříve tak těšil. Myslíval na to při modlitbě, při učení, při vyučování . . .

Dříve býval prvním žákem, jak pravil pan katecheta, teď skoro každý den dává nesprávné odpovědi. Ale to nebylo ještě nejhorší. On se teď skoro již ani nemodlí, neposlouchá tatínka a maminku, bývá nelaskav k služce, vyruší-li ho při sbírkách . . . Ano, ano, je to tak, jak maminka pravila.

A Slávek si umínil: »Všechno napravím, všechno bude jako dřív, ano ještě lepší!« A hned přiložil ruku k dílu. Beze slova vzal sbírky a přinesl je mamince. »Maminko, zamkni mi je až na pozdější dobu,« prosil. »Nechci se tím nyní vyrušovat.«

»Zamknout, Slávku?« tázala se matka s úsměvem. »Myslím, hochu, že budeš tak statečný a přemůžeš se tak, abys mohl klidně sbírky vidět, a ani se jich nedotkl.«

»Ale to je, maminko, velmi těžké,« mínil Slávek, »zkusím to však a budu již velmi poslušný.«

Odpoledne téhož dne šel Slávek opět k strýčkovi, ale beze sbírek, jen s katechismem. Posadil se u strýčka jako vždy a dal se do učení. Nemocný ho pozoroval udiveně.

»Co to děláš, Slávku?« otázal se konečně.

»Učím se katechismu, strýčku. Víš, půjdu brzo k prvnímu sv. přijímání.«

Strýc se zachmuřil. Ale Slávek to nepozoroval a pravil: »V poslední době jsem nijak nebyl pilný, musím to vše dohonit.«

»A sbírky tě už netěší, Slávku?« tázal se nemocný mrzutě.

»Ach, co tě, strýčku, napadá? Těší mě až příliš! Myslil jsem jenom na ně a zanedbával vše ostatní. Ale teď jsem

si umínal, že se jich ani nedotknu, až po prvním sv. přijímání.« — »Dokážeš to, hochu?«

»Musím, strýčku. Pán Bůh je nade všecko!« odpověděl chlapec s důrazem. Strýc Karel se odmlčel a Slávek se klidně učil dále.

Konečně byl hotov. Bez okolků přistoupil k nemocnému a prosil: »Vyzkoušel bys mě, strýčku? Již dlouho jsem se neučil pořádně, skoro se bojím, že to již ani nedovedu.«

Co měl strýc dělat? Nemohl chlapci odolat. Neměl již skoro ani potuchy o tom, co bylo v katechismu. Když mu jej hoch vtiskl do ruky, mechanicky mu kladl otázku za otázkou. Šlo to výborně.

»Smím zítra zase přijít se dát vyzkoušet?«

»Jen přijď,« odvětil strýc suše. »Přijď, kdykoli chceš.«

Slávek neměl nic pilnějšího než běžet k mamince a všechno jí vypravovat. Netušil, že skrze něho dnes zazářil první paprsek milosti do duše strýcovy.

Slávek chodil k strýci každý den s katechismem v ruce, a to ještě raději než dříve se sbírkami.

Ano, dříve se těšival ze sbírek a z návštěv jen on. A nyní měl radost i strýc. Slávek to pozoroval, neboť nemocný ho poslouchal s úsměvem, když mu vypravoval, jak se ve škole připravují k sv. přijímání. A často, skoro po každé, mu strýc vtiskl něco do ruky a řekl: »Kup si něco velice dobrého, slyšíš?«

Slávek však si všechny peníze ukládal do pokladničky. Když pokladničkou zatřásl, hrkalo to v ní pořádně. A Slávek skákal radostí.

Velmi tajemně otevřel jednou večer pokladničku a počítal peníze. Skutečně, nemýlil se! Bylo tam již 50 Kčs, právě na jedno pohanské dítě! Chtěl je vykoupit pro strýce Karla a zítra mu to říci. Mělo se jmenovati Karel a jistě přijíti do nebe!

Slávek ihned zanesl peníze panu katechetovi a vrátil se domů v náladě velmi povznesené. Nikdo kromě maminky nevěděl o jeho tajemství. Slávek jí také vyprávěl, že se ho pan katecheta tázal, proč se dítě nemá raději jmenovati po něm Miroslav.

»A cos řekl, Slávku?« tázala se maminka zvědavě.

»Nu, že se má jmenovat právě Karel; a« - ztišil hlas - »víš, maminko, strýček Karel bývá někdy velice smuten, z pohanského dítěte bude mít jistě velkou radost.«

Příštího dne skoro slavnostně zvěstoval udivenému strýci zprávu o pohanském dítěti.

»Teď máš, strýčku, pro nebe koupeno pohanské dítě. Jistě se bude za tebe velice modlit, aby ses opět uzdravil a nebýval tak smuten. Tak bych si toho přál, strýčku!«

Strýc nemohl mnoho říci. Nezištnost a horlivost toho chlapce byla mu něčím tak novým a překvapujícím, že neměl slov. Pozvedl však hlavičku hochovu, smutně se zadíval do jeho nevinných, jasných očí a zašeptal:

»Děkuji ti, Slávečku. Tvůj strýček se od tebe naučil mnohé věci . . .«

Strýc Karel měl těžkou, bezesnou noc, ale byla to noc plná milosti.

Příštího jitra si dal zavolati bratra. Zdál se unavenější než jindy, ale usmíval se spokojeněji než kdy.

»Je ti hůř, Karle?« tázal se starostlivě pan Jaroš.

»Nikoli, Cyrile, to se ti jen zdá. Zde« - a ukázal přitom na srdce - »jsem uzdraven.«

Pan Jaroš naň hleděl udiveně. »Porozumíš, Cyrile, všemu,« pokračoval Karel, »až všechno uslyšíš. Tušíš snad, kdo byl mým lékařem.«

Údiv pana Jaroše vzrůstal. »Kdo jiný než Pán Bůh sám!« pravil váhavě.

»Ovšem, že Bůh, dobrý, milosrdný Bůh; ale použil k

tomu tvého synka, hodného Slávka. Jeho přičiněním jsem znovu našel Boha . . .«

Malý prvokomunikant se nikdy o svém apoštolátě nedověděl. V den prvního svatého přijímání Slávkovy přijal i strýc po dvaceti letech opět svého Pána a Boha. Slávek byl přešťasten, když toho dne seděl zase u lůžka nemocného strýce, který mu pravil: »Dnes je tvůj strýc opět šťasten a nebude již nikdy smuten.«

Věrou jmenovali něžné děvčátko proto, že jméno Veronika se jim zdálo příliš dlouhé. Také to pěkněji znělo.

Jemná Věruška se skoro ani nehodila ke statným postavám svých pěstounů, továrníka a jeho paní, a když kráčela vedle nich, vypadala ještě jemnější.

»Škoda, že to dítě je taková tintěrka!« říkával zprvu továrník Radim své choti; ale ona jej konejšívala:

»Neměj starosti; děvče je sice útlé, ale přitom dosti silné. A jen si jí povšimni, zdá se, že má železnou vůli, vlastně svévoli, jako její matka, kterou to přivedlo do neštěstí.«

Továrník zabručel něco nesrozumitelného.

Zatím seděla Věra bezstarostně a klidně s katechismem v ruce v krásné zahradě před vilou »Vlastou«. Byla ve vile teprve tři týdny, ale jí se to zdálo již velice dlouho. Celá minulost ležela za ní jako těžký sen.

Přišla z daleka, neboť do té doby žila s rodiči v slunné Itálii.

Na otce se pamatovala jen málo. Věděla toliko, že hrával překrásně na housle. Jednoho dne spatřila maminku sedět u své postýlky se slzami v očích a oděnou v hluboký smutek.

»Ubohá, ubohá Věruško,« zahovořila maminka, »co si jen počneme? Tatíček je mrtev, jsme velice chudy, zbylo nám tak málo!«

Za několik dní ji vzala maminka s sebou na hřbitov.

Modlily se na tatíčkově hrobě, který byl zasypán věnci. Ale přátelům a ctitelům umělcovým ani nenapadlo, aby se postarali o vdovu a sirotečka.

Po prvním návalu bolesti se vzchopila paní Javorská rozhodně. Neměla sice peněz, ale měla v srdci veliký poklad: nezlomnou důvěru v Boha.

»Pán Bůh nám dosud pomáhal, pomůže nám i dále!« pravila Věrušce, jež nechápala smyslu matčiných slov; bylo jí teprve pět let.

Ale cítila a věděla, že maminka již nebude bývati tak smutná. Někdy sice matka ještě poplakávala, domnívala-li se, že ji Věruška nevidí. Byla-li však s dítětem, usmívala se a nijak neprojevovala svých starostí.

Časem se jí podařilo získati žáčky k vyučování hudbě. Tím si vydělala tolik, že mohla býti s dceruškou slušně a spokojeně živa.

Musily ovšem opustit krásný byt, v kterém bydlely za tatíčkově života, a vzdáti se nejednoho pohodlí. Ale paní Javorská věděla, že člověk nepotřebuje mnoho, aby byl šťasten a spokojen.

A když s dceruškou sedávala o samotě a předčítala jí nebo vyprávěla, nebyly by měnily s nikým na světě.

Velkou radost měla paní Javorská, když pozorovala, jak je Věra vnímavou pro náboženství. Sama byla opravdu zbožná. Nikoli svévole, nýbrž pevnost u víře a zbožnost ji přiměly k tomu, že se zřekla skvělého sňatku.

Nabízelo se jí všechno mimo jedinou věc, bez níž býti nechtěla a nemohla: mimo rovnost a shodu ve víře s tím, který jí nabízel ruku. Proto nabídku rozhodně odmítla a provdala se za nadaného a zbožného umělce.

Stihl ji za tu »pošetilost« hněv celé rodiny. Zvláště její sestra paní Radimová nemohla jí odpustit, že svým jednáním odsoudila ji samu. Paní Radimová podala totiž bez rozmýšlení ruku bohatému továrníku, jenž byl bez vy-

znání, a zanedlouho také byla katoličkou již jen podle jména.

Od svého sňatku neslyšela paní Javorská nic o příbuzných ani o domově. Ani by s nimi nebyla navazovala nových styků, kdyby na ni nebyl Bůh seslal další zkoušky.

Několik let žila s Věruškou ve skromném, nezkaleném štěstí. Potom však vážně onemocněla. Cítila dobře, že zákeřná, vleklá choroba skončí smrtí. Dosud příliš důvěřovala svým silám. Slábla den ode dne a každého večera ji stravovala horečka.

Paní Javorská se neklamala. Ach, kdyby žila samotna, nebylo by jí těžko rozloučiti se s životem! Ale jest zde její miláček, Věruška . . . Dlouho bojovala sama s sebou. Pak napsala sestře. Snažně ji prosila, aby se ujala opuštěného dítěte. Stručně jí vypsala své osudy, které jí přinesly sice mnoho bolu, ale také mnoho štěstí. Na konec prosila sestru:

»Poslední má prosba, milá Vlasto, jest: Dej mé dítě vychovati ve víře mé a našich zbožných rodičů. Doufala jsem, že se dočkám krásného dne, kdy uvidím svou Věrušku u stolu Páně. Nebude mi toho práno. Postarej se o mé dítě a prosím tě znovu: neber mu jeho víry!«

V dopise bylo ledaco, co by se bylo mohlo paní Radimové dotknouti nemile. Ale nejenže se neurazila, nýbrž vydala se na cestu k nemocné sestře do Janova. Přec jen ji měla ráda.

Nemocná žila po jejím příchodu již jen několik hodin. Potěšila se velice, když po tolika letech spatřila zase milovanou sestru.

Nemohla již mnoho mluvit. Téhož dne dokonala. Poslední její slova byla: »Budu se, Vlasto, za tebe modlit. Zachovej mé dítě pro nebe!«

Svému miláčku požehnala již předtím a pravila:

»Zůstaň věrna svaté víře, Věruško, bude ti to někdy

nesnadným, ale pamatuj na svou umírající maminku.«

Tiše plačíc odpovědělo děvčátko: »Ano, drahá maminko, slibuji ti to!«

Když byla paní Javorská uložena po bok svého chotě a pozůstalost vyřízena, vzala s sebou paní Radimová Věrušku do Velenic.

Neměla dětí, byla tedy i ráda, že mohla u něžného stvořeníčka zastávat matčino místo. Dívenka hleděla na ni velkýma tmavýma očima tak důvěřivě! Přitom však cítila paní Radimová, že jí bude dítě stálou tichou výčitkou.

Věruška hořce plakala, když se loučila s rovy svých rodičů. Potom však se rozhodla, že bude velmi hodná a vděčná, ke všem laskavá a vždy poslušná tetičky. Umínila si, že bude potlačovat slzy, jak to jen půjde, a že se přičiní, aby se vždycky jevila spokojenou.

A své předsevzetí splnila. Záhy se stala ve vile »Vlasta« i na Velenicích, kde měl strýček továrnu, miláčkem všech pro své vlídné, jemné a upřímné chování.

Zvláště strýc ji měl rád. Jen to se mu nelíbilo, že se před jídlem a po jídle modlívala a že každý den chodívala do kostela, vzdáleného od vily asi čtvrt hodiny. Také to řekl své choti, ale ona jej prosila, aby aspoň pro začátek k tomu mlčel.

Později však se jí to zdálo mnoho a pravila Věrušce, zdali by se nemohla spokojiti jenom nedělní návštěvou kostela, to prý je dosti.

Dítě na ni udiveně pohlédlo, potom však řeklo pevně:

»Nikoli, teto Vlasto, ráda chodím do kostela a musím choditi zvláště nyní, když se připravuji na první svaté přijímání.«

Paní Radimová se neodvážila odporovat, ale cítila, že ji dítě zahanbuje. To ji mrzelo.

Brzy obnovila svůj návrh.

Věruška zůstala pevná. Teta ji nazvala svéhlavou.

Příliš brzo zapomněla, co slíbila umírající sestře.

Rychleji, než by se byl kdo nadál, změnili pěstouni své smýšlení o Věrušce, a to jen proto, že zůstala věrnou víře.

Nemusila snášet trpké ústrky, ale trápili ji lehkým výsměchem a bodavými poznámkami. Nejednou ovšem, když děvushka zůstávala stále vlídnou, pocítil továrník zahánění a soustrast s Věruškou. Ale to netrvalo dlouho.

Tak spolkla Věruška nejednu hořkost, ač byla zahrnuta vším pohodlím.

Často, když se večer modlívala v svém útulném pokojíku, plakávala hořce a zdávalo se jí, že zemře tesknou po zbožné mamince.

Den prvního svatého přijímání Věruščina se blížil. Byla již od maminky dobře připravena a teď začala chodit i do přípravných hodin ve vesnici.

Pan farář se velmi podivil vědomostem probudilého dítěte. Nevěděl ovšem, jak se Věruška pilně učívá a jak vroucně se modlívá.

Jen nerada mu paní Radimová představila svou neteř. Kněz prohlédl paní továrníkovou víc, než tušila, ale mlčel.

Věděl, jak to u Radimů vypadá ve věcech náboženských. Věděl, že vlastně ani továrník sám ani jeho choť nejsou proti dítěti nebo proti jeho zbožnosti, ale že jsou podpichováni továrníkovými přáteli.

Po několik dní bylo ve vile velmi nepříjemno. Věruška to vyciťovala, ačkoli sedávala skoro stále v zahradě s katechismem v ruce.

Teta Vlasta bývala uplakána, strýc mluvíval jen velmi stručně a nevlídně. U oběda nemluvíval vůbec, takže se Věruška tázávala sebe samé, čím asi ho rozhněvala. Neodvážila se však otázat.

Jednou večer bouchl strýc dveřmi se slovy: »A to všechno pro hloupé, vnucené děvče!«

Věruška stála jako ohromena. Ano, to bylo o ní, nemohla o tom pochybovat. Plaše odešla do svého pokojíka a u postýlky poklekla. Nemohla se však pořádně modlit.

Proč se jen strýček, ač z počátku býval tak laskav, nyní tak změnil? Dříve se přece také modlívala, ba teď se s modlitbou i trochu tajila, jen aby ho nerozhněvala...

Ještě o tom o všem přemýšlela, když se dveře opatrně otevřely a vstoupila teta Vlasta. Věruška zpozorovala, že je opět uplakána.

Teta se vyhnula pohledu dívčinu a pravila tiše: »Strýc tě očekává v pracovně, Věro.«

»Strýček, mne?« ulekaně se tázala Věra. »Udělal jsem něco zlého, tetičko?«

»Jdi jen, jdi,« naléhala teta, nedbajíc její otázky, a mírně vystrčila děvčátko ze dveří.

Za okamžik stála Věruška před továrníkem v jeho pracovně. Neviděla a necítila nic, jen přísný pohled strýce, dříve tak laskavého.

»Posaď se, Věro,« pravil krátce, ale hlas se mu chvěl... »Něco ti řeknu,« a pokynuv na židli, počal mluvit, vyhýbaje se pohledu Věruščinu.

»Vezmu to zkrátka. Víš, Věro, že jsem bez vyznání. Přijal jsem tě do domu rád a ochotně. Netušil jsem, že byla vychována v tak mylných názorech. Moji přátelé a známí se mi teď vysmívají, že trpím ve vlastní rodině něco takového.«

Věruška naň pohlédla udiveně.

»Jen se na mne dívej! Že trpím, aby náboženství, ten výmysl kněží...« Mimovolně se zarazil, vida, jak Věruška zbledla.

»Strýčku, drahý strýčku, nemluv tak! Teta Vlasta přece není bez vyznání, je katolička jako já.«

Továrník pravil výsměšně: »Takovou katoličkou jak ona bys mohla také býti. To bych si tě zde ponechal.«

»Ponechal, zde?« zajíkalo se dítě a ohlédlo se jako po-
plašené jehňátko.

Pan Radim pokračoval, nedav se zmýlit:

»Máš na vybranou, Věro. Dostanu-li tvou odpověď
zítra v tuto dobu, je dosti času. Tedy« - a zdůrazňoval
každé slovo - »necháš náboženství - vzdáš se mše a přijí-
mání a - vystoupíš z Církve.«

»Strýčku, ustaň!« prosilo dítě, vztahujíc ručky jako na
obranu.

»Potom se staneš tím, čím jsi vlastně dosud načisto ne-
byla: naším dítětem. Staneš se dědičkou všech mých zá-
vodů, všechna tvá přání se splní.

Setrváš-li však v své umíněnosti a půjdeš-li přece k
přijímání, není pro tebe u nás místa. Odejdeš tak nuzná,
jak jsi přišla. Snadno tě umístíme v některé chudé rodině,
která bude ráda, dostane-li za tebe pár korun. Více se
o tebe starat nebudeme. Teď jdi a rozvaž si dobře, co
uděláš!«

Pan Radim umkl. Zastrášené dítě hledělo naň bezmoc-
ně. Nikdy strýček nevypadal tak ledově, tak hrozně, ani
když se jí vysmíval.

Věra chtěla něco říci, ale továrník jí zabránil.

»Napřed se rozmysli a potom mluv! Nejde o malič-
kost.«

Skutečně, nebyla to maličkost pro ubohé dítě. Jako ve
snu se Věruška vypořádala ze strýcovy pracovny.

Teta Vlasta, jež neklidně přecházela po chodbě, se u-
lekla, když dívenka na smrt bledá vyšla z pokoje.

Neodvážila se ji ani oslovit. Věra ji nepozorovala. Jako
bez sebe klopýtala do svého pokojíku a klesla u postýlky
na kolena.

Klečela nepohnutě. Nemohla ani pochopit, co se s ní
stalo. Pozorovala sice, že strýček ji nemá již rád, netušila
však, že by se na ni hněval tak velice.

Věruška nebyla snílkem. Opakovala si tvrdá slova strýcova a pak si v duchu představovala, co z ní bude, bude-li z vily zapuzena.

Opět se otevřely dveře a vklouzla teta Vlasta. Než se Věra ohlédla, objala ji a líbala tak prudce, že se dítě skoro polekalo.

»Věruško, drahé, dobré dítě,« lichotila oblouzená žena, »učiň strýci po vůli! Myslí to s tebou dobře. Co konečně na tom, chodíš-li na mši a k přijímání nebo ne. Podívej se na mne!« Tu se ve Věrušce ozvalo náboženské sebevědomí a láska k víře.

»A to mi, tetičko, říkáš ty? Ty? Což neslíbilas mamince, že mi pomůžeš, abych si víru zachovala?«

A plačíc zvolala hlasitě: »Ach, maminko, kéž bys byla u mne! Ale neboj se, zůstanu věrná, jen mi pomoz svou přímluvou!«

Teta Vlasta tiše vyšla.

Cítila, že prohrála na celé čáře.

V posledních dnech se v ní často hnulo svědomí, a vždy je opět umlčela a nalhávala sobě samé to, co právě řekla neteři.

»Ach, tak sama a tak opuštěná!« vzlykala Věruška, když paní Radimová odešla. Dlouho tiše plakala. Najednou se úplně uklidnila.

»Ne, nejsem sama, Pán Bůh je se mnou! Zůstanu mu věrnou, ať mi řeknou cokoli, ať se mnou učiní, co chtějí.«

Po celou noc Věruška ani oka nezamhouřila. Několikrát jí napadlo, nebylo-li by přece lépe povolit. Ale Věra se modlila a po každé zvítězila nad pokušením. Časně zrána klečela již před svatostánkem.

A když všichni lidé opustili již kostel, klečela »slečinka z vily« ještě chvíli před oltářem. Nikdo netušil, co se dělo v jejím srdečku. Jen Bůh to věděl, on slyšel její přísahu:

»Tobě zůstanu věrnou až do smrti, můj Bože. Raději

opuštěná, chudá a bez domova s tebou - než milována, bo-
hata a ctěna bez tebe.«

Vrátivši se, zaklepala Věra na dveře strýčkova pokoje. Zaslechla drsné: »Volno!«

Prostě a nebojácně vešlo děvčátko dovnitř a pravilo:
»Odpusť, strýčku, že přicházím poněkud dříve, než jsi
řekl. Ale jsem již pevně rozhodnuta. Zůstanu katoličkou
z přesvědčení až do smrti a s milostí Boží půjdu brzo
k sv. přijímání. Učiň se mnou, co chceš!«

Továrník neměl ani kdy, aby se podivil nebo rozmr-
zel pro nevhodnou návštěvu neteře. Věruška ustoupila,
a jako by se bála výbuchu hněvu, odešla rychle z pokoje.

Ale továrník nevybuchl. Bohatý pan Radim seděl jako
ztrnulý. Dítě v své nevinnosti a zbožnosti se zářivým po-
hledem připadalo mu jako vyšší bytost. Pevnost mladič-
kého, bezmocného stvořeníčka působila naň víc nežli vše-
cky výsměšky nevěreckých přátel.

Věruška byla klidná a spokojená. Když jí Bůh dal sílu,
aby odolala pokušení, jistě ji neopustí ani dále. Tato myš-
lenka ji uklidňovala a dodávala jí důvěry.

Podivila se, že po celý den nespatriła strýce ani tety.
Netušila, že mezi nimi došlo k prudkému výstupu.

»Nikdy jsem nepoznal víru s této stránky. Byl jsem vy-
chován v naprosté lhostejnosti od dětství. Mé okolí mělo
pro náboženství jen pohrdání a posměch. Ale ty, když
jsi v něm byla vychována, jaks mohla býti takovým sla-
bochem?

Kdyby ses mi byla projevila takovou katoličkou jak to
děvče, nikdy bych se nebyl dal proti víře tak strhnouti,
a možná . . . Víra, která ze slabé dívenky činí hrdinku,
nemůže být výmyslem kněží.«

Paní Vlasta hořce zaplakala. Výčitka mužova ji bolestně
ranila. Cítila, že je to pravda. Jak jinak všechno dopadlo,
než si představovala!

Pan Radim na několik dní odcestoval, aniž komu řekl, kam. Cítil, že se musí uklidnit. Jakmile se vrátil, dal si zavolat Věrušku. Vstoupila k němu vlídně a nenuceně, ač trochu rozechvěna.

Jak se podivila, když přísný strýc vyšel jí vstříc s otevřenou náručí, přivinul ji k sobě a pravil skoro prosebně: »Věruško, dítě, jsi a budeš celá naše. Mýlil jsem se a chybil jsem. Zůstaň jen věrna náboženským povinnostem. Nebudu ti již v ničem bránit, naopak, možná, že i já . . . Jen se modli za mne a za tetu Vlastu.«

Věruška nemohla ani promluvit. Uchopila jen ruku strýčkovu a přitiskla ji ke rtům.

Den jejího prvního sv. přijímání byl slaven ve vile jako velká slavnost. Celý dům se skvěl v slavnostní zeleni a ve svěžím vonném kvítí.

Božský host vešel toho dne do dvou šťastných srdcí: do srdce čisté, nevinné Věrušky a do srdce tety Vlasty, jež se vrátila k náboženské horlivosti svého dětství. Obě byly šťastny v naději, že brzo všechny tři spojí u stolu Páně táž víra a láska ke katolické Církvi.

Bylo již skoro deset hodin večer, když u dveří našeho misijního domu někdo prudce zazvonil. Všechny sestry se již odebraly na odpočinek, jen já jsem ještě konala obvyklou obchůzku domem.

Tušila jsem, že přichází někdo volati k nemocnému. Hned jsem otevřela. Stál tam náš hodný Theodor, Indián asi šestnáctiletý, a prosil:

»Sestro, rychle, rychle! Černý Kabát o tom již ví a připravuje se na cestu. Antonín dostal chrlení krve a odchází k Velkému Duchu . . .«

»Pro Boha, Theodore, tak pozdě se má staříčkový a chorý Otec misionář odvážit na cestu prérií?«

Velký hoch se na mne podíval udiveně. Přiznávám se, že jsem se trochu zastyděla, když mi řekl: »Vždyť ponese Pána Ježíše! On mu pomůže.«

V úleku jsem si totiž vzpomněla na stav staříčkého kněze, který se zotavoval po těžkém zápalu plic. Bála jsem se, že by mu noční jízda mohla osudně přitížit.

Stan nemocného Antonína byl na stepi dosti nepřístupný. Teprve před několika měsíci se tam Antonín usadil se svým bratrem Theodorem.

Brzo jsme seděli, misionář, Theodor a já, ve vozíku, a mezi námi Ten, jehož nebesa nemohou obsáhnouti . . .

Nelze mi vyslovit, jak mi bylo u srdce při té noční jízdě osamělou prérií. Měla jsem pocit nevýslovné vděčnosti, že smím býti tak blízko svátostného Boha.

Nikdo z nás nepromluvil, ani Theodor. Celé jeho chování nasvědčovalo, že je si vědom velebnosti a svatosti Toho, jenž chtěl vejít do srdce ubohého dítěte prerie.

Za své dlouholeté misijní činnosti jsem poznala, že Pán Bůh i prostému Indiánovi uděluje často milosti podivuhodné, na příklad i hluboké porozumění pro nejsvětější Svátost oltářní.

Jeli jsme dobrou hodinu; pak jsme vystoupili a ještě asi dvacet minut kráčeli cestou velmi neschůdnou. Konečně jsme se dostali do stanu, okolo něhož se sešlo několik Indiánů, ač bylo již velmi pozdě.

Theodor, utíkaje do misijního domu, je požádal, aby zatím pobyli u nemocného bratra, a především aby trochu uklidili ve staně.

Dobří Indiáni to učinili, jak dovedli. Jak chudičký a holý je takový indiánský stan! Nemocný ležel na zemi, spokojeně se usmívaje. Ani stopy po strachu a netrpělivosti.

V koutě stála bedna. Prostřela jsem na ni přinesené lněné plátno a upravila oltářík. Dva Indiáni, pokřtění teprve před několika dny, dřepěli po bocích oltáře. Dala jsem jim po hořící svíci.

Také starý otec nemocného tam ležel po indiánském způsobu. Byl chudák hrozně vyhublý a bídny. Pracně se sem přivlekl ze svého stanu. Chtěl viděti, kterak jeho syn přijímá Velkého Ducha a jde do nebe.

Když Antonín spatřil misionáře, zazářily mu oči. Kněz se zatím modlil v koutku, čekaje, až budu hotova s nepatrnými přípravami. Nyní povstal a Král králů zaujal trůn v bídém indiánském staně.

Napadlo mi v tom okamžiku: Tato chudičká chýše jest bohatší než nejnádhernější katedrála, v jejímž svatostánku nedlí svátostný Spasitel.

Antonín přijal svaté přijímání tak zbožně, že mě to

hluboce dojalo. Otec misionář mu udělil i svaté pomazání. Nemocný se radoval jako dítě.

Zůstali jsme u něho ještě chvíli. Když jsme se s ním loučili, pravila jsem mu tiše: »Antoníne, až budeš v nebi, modli se velice za misii.« Usmál se radostně: »Ano, sestro, jistě!«

Ráno odešel k Velkému Duchu.

Tato událost na mne působila hlubokým dojmem. Po celý den jsem nemohla mysliti na nic jiného.

Jak je náš Kristus Pán pokorný, když praví: »Pojďte ke mně!« (Mat. 11, 29.) A když my k němu nemůžeme přijíti, přichází on k nám, vstupuje bez odporu do slamených chudých chatrčí, do bídných zákoutí, aby byl u nás jako poslední přítel v rozhodné hodině. Žádné místo, žádné obydlí mu není příliš nepatrné, příliš špatné . . .

IMELDA.

Imelda byla dceruška starého šlechtického rodu Lambertinů v Itálii. Maminka si ji vyprosila na Pánu Bohu vroucími modlitbami. Chtěla ji vychovati pro nebe.

Viděla v svém pokladu dar Boží a již první hnutí dětské dušičky obracela k Bohu.

A Imelda vyrůstala zbožná jako anděl, líbezná jako sluneční paprsek, čistá jako jarní květ v ranní rose.

Když pak povyrostla, že se již mohla obejít bez maminky, dala ji matka za chovanku do kláštera v Bologni, aby zbožné řeholnice vychovaly z jejího miláčka snoubenku Kristovu, bude-li to vůle Boží.

Tam v svatém zátíší klášterním se Imeldina duše rozvíjela v podivuhodné kráse a vzplanula nejněžnější láskou k Pánu Ježíši, přítomnému v svaté Hostii.

Svatostánek byl pro ni středem celého světa. Tajemná moc vábívala ji neodolatelně do kaple. Tam trávila před oltářem celé hodiny jako hrdlička, která našla své hnízdečko. (Ž. 83, 4.)

Měla jen jednu velkou starost; vídávala sestry přistupovati ke stolu Páně a přijímati Chléb andělský. Tu se v ní probouzívala horoucí touha, aby i ona směla milovaného Boha přijmout. Naléhala na představenou, aby jí dopřála toho štěstí. Ale její prosba byla odmítána.

Scházel jí ještě příliš mnoho do toho věku, v kterém děti tehdy přistupovaly k prvnímu sv. přijímání. A

skromné, ostýchavé řeholnice se neosmělily vyprositi pro svou chovanku tak nápadnou výjimku.

Imelda sklonila hlavičku a bolestně si stěžovala Pánu Ježíši. Ke všem, ach, ke všem přicházel, jen ona lačněla po něm marně! Umírala téměř touhou a láskou.

»Jak jsi šťastná, milá sestro,« říkávala učitelce. »Pán Ježíš k tobě přichází tak často! A já . . . !« Hluboce si povzdechla.

»Sestro, nezdá se ti, že jsi už v nebi? Ó, já myslím, že člověk musí umřít štěstím, když má Pána Ježíše u sebe.«

Sestra Blandina se usmála a pohladila lehce svého miláčka po vláscích. »Jen měj strpení, dítě! Ještě několik let, potom přijde i k tobě.« Ach, to byla slabá útěcha, čekati ještě celá léta . . . !

Imelda se zatím dále stravovala touhou a nevýslovnou láskou k svátostnému Pánu Ježíši. Z jejího pohledu zářil nadpřirozený jas. Byla čím dál tím útlejší, jako by její tělo bylo jen průsvitnou schránkou duše, zanícené láskou, duše, která již rozpínala křidélka, aby vzlétla k nebi.

Jednoho dne šly všechny sestry opět ke stolu Páně. Imelda klečela v jedné z posledních lavic a s němou touhou pozorovala svatý úkon. Ano, ke všem přicházel - jen k ní ne!

Přitiskla ručky na tlukoucí srdce a slzy jí kanuly po tváři. Nebyla si toho vědoma. Viděla jen jediné: svatou Hostii.

A tu se stalo něco velkého, zázračného. Právě chtěl kněz jedné ze sester podati sv. přijímání, vtom vyklouzla sv. Hostie z jeho prstů a vznesla se do vzduchu. Zděšeně vztáhl po ní kněz ruku, ale ona se vznášela dál a dále.

Kněz šel za ní v největším úžase - až k tomu místu, kde klečela Imelda. Nad její hlavičkou se zastavila. Roztoužený pohled Imeldin přivábil svatou Hostii a utkvěl nyní na ní jako u vytržení.

Kněz pochopil, co ten zázrak znamená. Pán si přál vejít do milujícího srdce andělského dítěte. S hlubokou úctou vzal kněz sv. Hostii a podal ji Imeldě . . .

S úžasem pozorovali všichni dojemný zázrak. Dojetím vstoupily jim slzy do očí, když viděli hlavičku dítěte blaženě schýlenou v tichém klanění. Teď měla Imelda božského Miláčka v srdci. Zmizel jí celý svět, její touha byla splněna.

Mše svatá byla u konce. Kaple se prázdnila. Jen několik sester setrvalo ještě v modlitbě. Nemohly se odloučit od pohledu na dítě, od místa, kde se stal takový zázrak.

Imelda stále ještě klečela nepohnutě, pohřížena v modlitbu.

Sestry již začínaly mít starost. Neodvážily se omilostněnou dívenku rušit. Ale konečně přece - vždyť její útlé tělo nevydrží tu námahu - musí na okamžik zanechat modlitby, posilnit se tělesně a pak se může modlit dále.

Tak si řekly sestry, šly k Imeldě a tiše na ni zavolaly. Imelda neslyšela. Dotkly se jí - neodpovídala. Objaly ji láskyplně, oddělaly jí ručky s tváře . . . a ustrnuly. - Imelda byla mrtva.

Její srdečko neodolalo žáru lásky. Zemřela v náručí Páně. Bylo to 12. května 1333. Imeldě bylo 11 let.

NEZRADIL JSEM HO.

V útulném kostelíčku v N. klečí hlouček dětí a modlí se vroucně s panem farářem o hodné první svaté přijímání. Jejich mladé dušičky to myslí vážně. Jen ještě tři týdny je dělí od nejkrásnějšího dne, a čím více se ten den blíží, tím více vzrůstá jejich horlivost.

Zvláště horlivý je malý, slabý hoch, Jeníček Vávrů. Po společné modlitbě odchází z kostela vždy poslední. Dnes však má asi ještě něco velmi důležitého.

Když se kněz po chvíli vrátil do domu Božího, aby si vzal ze svatostánku velebnou Svátost pro nemocného, pozoroval, že hošík, pohřížený v modlitbu, ještě klečí před oltářem.

Kněz opustil svatýňku, doporučiv ještě božskému Příteli dítek svého miláčka Jeníka. Kráčeje pak po hřbitově, jenž se skvěl v první jarní ozdobě, pohlédl mimovolně na jeden kříž poblíž cesty. Již ví, proč se Jeník dnes tak dlouho modlí.

Pod tím křížem leží jeho matička a dnes má úmrtní den. Právě dnes rok opustila Jeníka. Teď jí bylo již dobře. Na zemi neměla nic jiného než starost a bídu, kterou však snášela trpělivě a odevzdaně.

Jeník se modlí za maminku a jeho srdce vzlétá k ní do nebe. Ach, jak rád by umřel, aby mohl býti u ní!

Počkej - teď mu napadá něco pěkného: Při prvním svatém přijímání mu Kristus Pán jistě nic neodepře. Řekne mu tedy, jak velice touží po mamince.

Jeník má sice ještě tatínka, ten však se svým jedináčkem necítí. Již několik let se oddává opilství, které v něm udusilo všechnen ušlechtilý cit a sklátilo matku předčasně do hrobu. Jeník vídával otce málokdy, a když, tak se mu dostávalo od něho jen nadávek a ran. - - -

Konečně nastal blažený den, na nějž se dětská srdce tolik natěšila! Co by ještě chybělo šťastným dětem, když k nim zavítal Pán Ježíš? Vskutku, měly všecko!

Jakmile děti slavnostně přijaly svátostné Tělo Páně, přistoupili k hostině lásky i jejich rodičové a příbuzní. To bývalo v N. zvykem.

Přišli všichni, aby zvýšili radost dětí. Jen Jeníčkův otec chyběl, ačkoli jej chlapec tak velice a se slzami zval.

Jeník však v tom okamžiku nebyl sklíčen, naopak naděje zářila s jeho tváře. Pán Ježíš mu pomůže, ne aby přišel hned k mamince - to přání se mu zdálo skoro sobeckým - ale změnit tatínkovo smýšlení. Vždyť Jeník o to tak prosil!

Bylo po mši svaté. Staříčkový pan farář vystoupil na kazatelnu. Jak otcovsky dojemně mluvil! Ještě laskavěji než jindy. Tak asi působila na učedníky slova Páně na rozloučenou.

Byla to vroucí prosba starostlivého kněžského srdce, aby si dívky, které právě přijaly po prvé Tělo Páně, zachovaly milost dnešního dne po celý život. Zbožné pohledy dětí byly upřeny na kazatele. Jako názorný příklad věrnosti vypravoval kněz příběh o římském hošíku Tarsicioví, mučedníku za nejsvětější Svátost oltářní.

Bylo to v době pronásledování křesťanů. Ukrutní římscí císařové dali pro víru zajmouti nesčetné křesťany a hrozně je mučili. Církev posilovala své dívky svatým přijímáním na poslední těžký boj. Ale bylo nebezpečné odvážit se s nejsvětější Svátostí oltářní do vězení.

Služby Boží v katakombách byly u konce.

Kdo dnes zanesе chléb života uvězněným bratřím a sestrám, kteří mají být zítra předhozeni divokým zvířatům v aréně, aby měli dosti síly k boji o palmu mučednickou? — Kněz váhá. Jak snadno by mohl takovou cestu zaplatit životem! Rád by ovšem dal život za Spasitele, ale je radno, nechati v tak těžké době ovečky bez pastýře?

Rozhlíží se po přítomných. Není tu nikoho vhodného. Tu předstupuje hošík Tarsicius, útlé dítě, a prosí vroucně o to čestné poslání. Kněz otálí, hoch je ještě tak mladičký! Dítě však stále naléhá. Je si vědomo velikosti toho, oč prosí.

Konečně přece mu podává sluha Boží nejsvětější Svátost oltářní a Tarsicius slibuje, že svůj úkol vykoná stůj co stůj. Odchází a kněz za ním patří se slzami v očích.

Cestou musí Tarsicius náměstím. Tam divoce dovádí zástup kluků. Ještě jeden jim chybí do hry. Vté přichází Tarsicius. »Ty musíš s námi!« Hošík se brání. Nadávají mu, strkají, bijí ho. Marně! Několik zvědavců se dívá na surový výstup. K nim se přidružuje odpadlý křesťan, který tuší, proč Tarsicius hledí tak vážně a proč si nechce hrát. Vždyť má ruce pevně zkříženy na prsou.

Svou domněnku vyslovuje hlasitě: »Proč si nechce hrát? Nese křesťanského Boha!« Ví, že tou poznámkou nanejvýš rozzuří pohanskou luzu. Poté všichni a ještě více dorážejí na nevinnou oběť. Tarsicius jim odporuje s nadlidskou silou. Již se mu řine krev z četných ran, vté přichází zachránce, křesťanský voják Kvadratus. Pohlédne, a ví hned všechno. Rozhání surovce a něžně odnáší těžce raněného chlapce, který i v prudkých bolestech má starost jen o nejsvětější Svátost. Brzy jsou oba u ctihodného kněze.

Tarsicius zatím vydechl svou hrdinou duši, ruce však má stále ještě pevně zkříženy na oděvu, pod nímž má ukrytého svého Boha. Ani v smrti ho nechce pustit. Zachoval mu věrnost, nezradil ho. - - -

Jeník je hluboce dojat a mimovolně si šeptá: »Ani já ho nezradím!«

Pozdě odpoledne dlel hošík ještě v kostele; doma ani nebyl. Kněz tušil, proč, a vzal jej s sebou na faru.

Když se setmělo, dal se Jeník na cestu domů, ale s těžkým srdcem. Paprsek věčného světla mdle dopadal kostelním oknem na matčin hrob. »Maminko, ani já ho nezradím!« šeptalo si dítě.

Otec nebyl doma. Unavený hošík zalezl do koutka a brzy usnul. Nespál ještě dlouho, když ho probudilo ostré světlo. Před ním stál otec, nadávaje a klna jak obyčejně. Hleděl tak zamračeně, tak příšerně!

Vzal několik nástrojů a poručil chlapci, aby šel s ním. Měl pomáhat otci při krádeži. Nic nepomohlo, že se bránil, prosil, plakal, nelidský otec ho svázal, zacpal mu ústa roubíkem, uchopil hochu a vynesl do noci.

»Chtěj nebo nechtěj,« pravil skřípaje zuby, »dnes mi pomoci musíš. Donutím tě!« Jeník se nemohl hýbat ani křičet, jen se v duchu modlil.

Za chvílku se dostali na hřbitov. Branka byla otevřena. Teď už byli u sakristie. Maje hochu těsně u sebe, piloval a šrouboval starý Vávra tak dlouho, až dveře povolily.

Jeník se z počátku domníval, že ho chce otec jen potrestati za to, že se zdráhal. Nyní poznal hroznou skutečnost, že se chystá k svatokrádeži. Ach, ach, jeho vlastní otec je schopen skutku tak hrozného?

Vávra vešel dovnitř, posadil hochu na zem a zatarasil dveře zvnitřku, jak jen mohl. V malém prostoru bylo tma jako v pytli. Otec paklíči otevřel s námahou dveře do kostela a paprsek věčného světla pronikl do sakristie, takže bylo lze rozeznat aspoň temné obrysy předmětů. Otec věděl, že Jeník často ministruje, proto chtěl, aby mu ukázal, kde je schován klíček od svatostánku. Chtěl uloupit posvátné nádoby.

Hošík měl stále ještě roubík v ústech a nemohl mluvit. Přese všechny hrozby otcovy nechtěl mu ukázat, kde co bývá. Za nic na světě by nebyl zradil svého Spasitele.

Otec sám prohledával s nadávkami a s klením celou sakristii. Nenašel ovšem nic a nezbylo mu, než aby se do svatostánku vlámал. Napřed však se chtěl ještě pokusit naposled, zdali Jeníka nepřinutí k »poslušnosti«. Jeník křičeti nemohl. Proto jej tloukl Vávra nemilosrdně svými nástroji. Jsa zuřivostí téměř bez sebe, neslyšel šramot, který povstal u bočního vchodu proti sakristii.

V nejbližším okamžiku kráčela k sakristii postava se svítilnou. Zlosyn poznal faráře. Rychle vyklouzl, když kněz činil poklonu před nejsvětější Svátostí oltářní. Pan farář byl volán k nemocnému, a nic netuše, vstoupil do sakristie.

Jaký pohled se mu zde naskytl! Na dlažbě ležel jeho miláček Jeník v krvi, okolo byly rozházeny otcovy nástroje. Kněz hned poznal, co se stalo. Neotáleje vyndal hochu roubík z úst, ale s bolestí viděl, že chlapec již již skonává. Nebeský mír však zářil Jeníkovi z očí a zsinalé rty šeptaly: »Nezradil jsem ho!«

ZA TATÍNKA.

Jeden francouzský duchovní správce vypravuje: »Z mé farnosti byl povolán do vojenské služby jistý důstojník. Byl již dosti stár, ženat a otec několika dětí. Mezi nimi byla asi dvanáctiletá Augustina. Zevně na ní nebylo nic zvláštního, ale uvnitř to byla duše vyvolená.

Nevím proč, ale u přítomnosti toho dítěte mi bývalo, jako bych vdechoval vůni nebeského květu. Její mladá duše byla tak prostinká, tak milá a klidná, že se mi v její blízkosti zdávalo, jako bych požíval Božího míru.

Jakmile dívenka počala nabývat rozumu, hledala jen pravé dobro; zdálo se, že i při nejmenších hrách náleží její nitro něčemu mimo tento svět. V kostele mě povzbuzovala její zbožnost a skromná prostota.

Ale opakuji, v jejím chování nebylo pranic neobyčejného; nemodlívala se víc než jiné děti, bavívala se, pracovala, hrávala si jako jiné děti. Nikterak se od svých malých družek nelišila tím, co dělala, nýbrž tím, jak to dělala. Ostatně si jí člověk sotva povšiml právě proto, že na ní nebylo nic nápadného. Jen matka o ní říkala: »Velmi hodná« . . . To bylo vše.

Roku 1813 byl její otec povolán k armádě. Byl to udatný voják, ale slabý křesťan. Nikdo ani nepamatoval, že by byl kdy projevil náboženské smýšlení.

Ženě i dětem dovolil konati náboženské povinnosti, sám však nevěřil ani nežil křesťansky.

Viděl jsem ho několikrát. Choval se ke mně zdvořile,

ale nic víc. Jednou jsem se pokusil zavést s ním hovor o náboženských věcech. Pohnul sebou netrpělivě; tím mi rázem zavřel ústa. Potom řekl: »Chcete-li, abychom žili v pokoji, nikdy se přede mnou nezmiňujte o náboženství.« Nezbyvalo tedy než mlčet.

Téhož roku měla Augustina přistoupit k prvnímu svatému přijímání. Jen Bůh ví, jak pečlivě se na to připravovala. Nikdy však při tom nevyšla ze svého obyčejného klidu; ani v ten velký den.

Její chování bylo tehdy velmi prostinké, plné sladké vroucnosti. Neplakala jako některé její družky ani při promluvě, ani při sv. přijímání, ale její skromnost, soustředění, pokorně sklopené oči, výraz tváře, prozrazovaly, že myšlenka na to, co konala, ovládá celou její bytost.

Jako důvěrník její mladé dušinky jsem věděl a chápal jediný ze všech, co se v ní té chvíli děje.

Její otec se nechtěl ani účastniti posvátného úkonu. Odepřel to Augustině, ačkoliv jej o to prosila tak dojemně, že by byl málokterý otec odolal. Jeho duše, chorá hříchem, churavěla též hořem, že má brzy opustiti rodinu a milý domácí klid.

Za několik dní potom skutečně odjel. Zmizel v noci, s nikým se nerozloučiv. Jeho manželka plakala, děti, přátelé plakali, jediná Augustina neplakala.

Pokládal jsem za povinnost, abych rodinu navštívil a vyslovil jí soustrast. Všichni se znovu rozplakali, jen oči nevinné Augustinky zůstaly suché.

Bylo to divné každému, kdo neznal dívenčino tajemství. Já sám jsem věděl o všem a přiznávám se, že jsem měl slzy na kraji.

Otázal jsem se jí, zdali je ráda, že tatínek odjel, když nepláče. »Ano, pane faráři,« odvětila. »Ale to je zvláštní,« namítal jsem, »a což, kdyby ti tam umřel?« Pokývla hlavíčkou s úsměvem, ale neodpověděla.

Matka, bratři a druhá sestra se na ni přímo rozhněvali, že nemá srdce. Augustina přikývla znovu, a neřekla ani slovíčka.

Od toho dne se na ni hněvala celá rodina i sousedé a ostatní příbuzní, neboť se brzy rozneslo, že Augustina, tak hodná, nemá ráda tatínka. Nedovedu říci, kolik trpkých výčitek, nelaskavých slov, výsměchu a úštěpků musila snést pro tu domněnku.

Ale ona jen odpovídala, že se opravdu nermoutí, protože jí něco praví, že to tatínkovi prospěje.

Trpělivost bývá pravým zkušebním kamenem dokonalých duší, a Augustinka v tom přívalu křivd a výčitek, jež se na ni sypaly, se projevila velmi trpělivou.

Činila všechno, poslouchala, modlila se, jako by se nic nebylo stalo. Ani nevybočila z obvyklé koleje života, to jest, nikdo ji neviděl, že by se byla pídila po nějakých zvláštnostech, ani se nemodlívala jindy nebo déle než jiní. Byla to ctnost prostinká, zdánlivě nejobyčejnější, ve skutečnosti však nejvzácnější a nejřidší, jakou jsem kdy viděl.

Augustina chodívala k svatému přijímání asi jednou za měsíc; to bylo v té době zvláštností. Ale ani v těch blahých chvílích nebylo na ní pozorovati neobyčejné zbožnosti, ač bývala hluboce soustředěna a nic ji nedovedlo vyrušiti z přítomnosti Boží. Ale kromě andělské skromnosti, jež obestírala celou její bytost, nic neprozrazovalo, že by byla zvláštním miláčkem Božím.

A přece slýchávala dívenka v nitru sladký hlas, jenž jí oznamoval vůli Boží. Chcete věděti, co jí působilo téměř stálou starost?

Již od sedmého či osmého roku, kdy počínala chápati božské pravdy a důležitost věčné spásy, uvědomila si smutný stav otcův. V náboženství slyšela, že duše, která odejde s tohoto světa v smrtelném hříchu, je na věky zavržena a nešťastna. Planouc touhou, aby na věčnosti patřila

na Boha, chvěla se při pomýšlení, že by otec mohl býti pohřben ve věčných plamenech. Již strach, že by mohla býti navždy odloučena od bytosti, kterou tolik milovala, působil jí nevýslovnou bolest.

A právě tehdy, když jsem vykládal, jakou cenu a moc má u Pána Boha oběť, umínila si, že se obětuje za tatínka. Prohlásila Bohu - to jsou její vlastní slova -, že si žádá trpěti a umřítí, aby vykoupila spásu otcovy duše.

Když jsem dětem v katechismu uváděl některé případy, podobné obětavosti, ani zdaleka mi nenapadlo, že zrnečko vzklíčí tak šťastně, a to ještě v dušičce tak mladé. A přece tomu tak bylo. »Velebím tebe, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je maličkým; ano, Otče, že tak zalíbilo se tobě.« Mat. 11, 25.

Ta myšlenka se v duši dívčině vzmáhala víc a více. Čekala netrpělivě, kdy půjde k prvnímu svatému přijímání.

Když se blížila ta velká chvíle, připomněl jsem dětem, aby svaté přijímání obětovaly za nějakou zvláštní milost, hlavně, kde by toho bylo třeba, za obrácení rodičů. Vložil jsem jim, že je lépe mysliti na jiné než na sebe, abychom dosáhli veliké milosti.

Vzpomínám ještě, s jakou pozorností Augustina sledovala mé výklady o obcování svatých, o tom, jak naše zásluhy prospívají jiným a zásluhy jiných duší nám. Bylo patrné, že to učení proniklo hluboce její duši. Od té chvíle obětovala Bohu z celého srdce nejen sv. přijímání, nýbrž přinesla Bohu v oběť i život. Pravila si, když Pán Ježíš umřel za ni, že ona může umřít za tatínka.

Nedlouho po svém prvním svatém přijímání Augustina onemocněla. Z počátku si toho nevšíмали a pořád ještě se k ní chovali nelaskavě. Ale ona si neposteskla ani slovem. Trpěla stále oddaně všechno, křivdy i tělesné bolesti.

Jednou, když přišla na faru s nějakým vyřízením, jsem se jí otázel, není-li nemocna. Přisvědčila: »Ano, velebný pane, a vím dobře, že se neuzdravím. Jsem velice ráda, že mě Pán Bůh vyslyšel.« »A v čem?« táži se. Zavrtěla hlavíčkou a mlčela. Skromnost jí nedala, aby sama prozradila, co činí dobrého. Ale po chvílce řekla: »Dovíte se to brzy!«

Za málo dní potom přišel dopis od otce, datovaný z Polska, v němž psal tak, jak by se nikdo nebyl nadál. Poroučel se do modliteb dětí a zvláště Augustinky.

Dále žádal, aby se na jeho svátek sloužila na jeho úmysl mše svatá. Kdekdo byl překvapen kromě Augustinky, jež jen přikyvovala: »Dobře jsem věděla, že to bude tatínkovi k dobrému, když odejde.«

Zvláště matka žasla. Za celých sedmnáct let manželství neslyšela od muže ani slova o náboženství, neviděla u něho úkonu víry. Co na něho tak podivuhodně působilo, že se tak změnil?

Jeho přání jsme ovšem hned vyhověli. Sloužil jsem v ten den mši svatou, Augustinka byla na ní, ač churava, a přistoupila ke stolu Páně.

Po prvé jsem u ní viděl, jak se jí slza chvěla v řasách. Obličej jí podivně zářil, neboť radost její duše se již nedala zadržeti v nitru. Dívenka cítila, že Pán Bůh začíná plnit její přání.

Od té doby se zhoršovala její nemoc, až si jí všimli i příbuzní a počali se znepokojovat. Přestali Augustině křivdit.

V rozmluvách, které jsem s ní míval, přechoť mi opakovala, že ví, že brzo umře, protože je to tak domluveno s Pánem Bohem.

Přiznávám se: ač mě její prostá zbožnost dojímala, přece jsem se klonil k tomu, abych její ujišťování pokládal za sen obrazivosti.

Hleděl jsem ji od takových myšlenek odvracet, vybízel jsem ji, aby se přimkla k životu, ne-li pro sebe, aspoň pro své rodiče, ale ona stále opakovala, že právě za rodiče si přeje umřít.

Bolesti snášela neobyčejně trpělivě. Asi po čtyřměsíčním utrpení cítila, že se blíží smrt. Až do poslední chvíle se snažila rodině prospívat. Nemohouc již pomáhati v domácnosti, šila v lenošce, a když už nemohla sedět, pracovala na posteli. Teprve den před smrtí odložila jehlu úplně. Po sv. přijímání mě poprosila, abych k ní přistoupil blíže, a pošeptala mi: »Pán Bůh splnil, co bylo umluveno, nyní musím splnit i já. Zítra půjdu za tatíčkem.«

Večer jsem jí udělil poslední pomazání a druhého dne ráno usnula po tichém posledním boji. Její smrt byla tak milá a pokojná jako vlahý večer krásného dne.

Za několik dní potom přišlo nové psaní z Polska, psané latinsky. Prosili mě, abych jim je přeložil.

Psal mnich basilián, že jejich otec kapitán X. byl zachvácen náhlou nemocí a dopraven do nemocnice v starém klášteře. Tam zemřel smrtí spravedlivých, když velmi zbožně přijal svátosti. Snažně prosil, aby o tom podali zprávu jeho rodině a zvláště dceři Augustině. Prosil také o modlitby a o mše svaté za pokoj své duše.

Teď jsme všichni pochopili, že Augustinka při své oběti za tatínka byla vedena vnuknutím nebeským. Splnilo se, co mi řekla nedlouho před svou smrtí. Otec i dcera odešli, aby se shledali v nebi.«

MUČENKA.

Uprostřed Velikého oceánu leží souostroví Kei. Jeden z ostrovů se zove Malý Kei a má hlavní stanici Langgoer. Tam neúnavně působí katoličtí misionáři a řeholnice, aby získávali pohany katolické víře a zachraňovali jejich duše.

Sestry mají v Langgoeru velký asyl a proti němu sirotčinec. Do asylu přijímají nemocné a do sirotčince opuštěné děti, které nalézají velmi často na ulici nebo před domovními vraty.

Nemocní i sirotci jsou velmi šťastni, mohou-li bydlet v útulném asylu nebo v sirotčinci. Nemocní by tam nejraději zůstali navždy. Hořce pláčí, musejí-li se rozloučiti s dobrými sestrami, které je těšívají a zvou, aby jen docházeli do asylu jako domů.

A sirotci pokládají sirotčinec za svůj domov. Když dospějí a vyučí se něčemu, takže se již dovedou sami uživit, navštěvují často sestry a milují je jako matky.

V Langgoeru již dávno vznikla křesťanská osada, ale okolní vesnice jsou ještě většinou pohanské. Zvláště osada Molor se vyznačuje velkou zatvrzelostí.

Tam stojí ještě pohanský chrám, obklíčený několika podivnými stavbami. V těchto domech bydlí »sluhové bohů«, kteří by se spíše mohli nazývati sluhové ďáblůvými.

Stavějí se velice zbožnými a tím klamou lid, který jim přináší dary pro bohy: víno, ovoce, ano i obětní zvířata. Jejich sluhové si na tom za noci pochutnávají, kdežto dárkové sami leckdy trpí hlad.

Misionáři velice litují ubohého lidu, ale od té doby, co jeden z nich byl úkladně zavražděn, jelikož se odvážil mluvit proti bohům, varují se opatrně vnějších projevů. Jsou zde toliko tři misionáři, proto je nutno, aby šetřili svého života pro všeobecné dobro. Co by se stalo z pohanů, kdyby do půdy jejich srdcí neměl kdo zasévatí símě slova Božího? - - -

Jednoho dne, když se vracely sestry ze mše sv., našly před asylem hocha asi devítiletého. Mše svatá bývala totiž střídavě v asylu a v sirotčinci.

Hošík seděl pod palmou a vlídně se na ně usmíval. Ani stopy po rozpacích. Vida sestry, vstal a přistoupil k nim.

»Jmenuji se Gemmi,« pravil, »a zůstanu u vás navždy.« Přitom nabyla jeho tvářička tak rozhodného výrazu, jako by měl největší právo zůstatí v sirotčinci.

»Odkud přišels, Gemmi?« tázala se jedna ze sester. »Ale napřed pojď s námi, máš jistě hlad! Až se najíš, povíš nám své příběhy.«

»Ano, mám velký hlad, nejedl jsem od včerejška od rána,« odpověděl hoch. Za několik minut seděl před plnou mísou a pochutnával si.

»To je dobré!« pravil, když byl hotov. »Nic takového jsem v Moloru nejedl.«

»Přicházíš z Moloru?« tázala se ho sestra Marie. Hoch přisvědčil a vyprávěl své krátké, smutné osudy.

Rodiče mu záhy zemřeli. Po jejich smrti přišel k příbuzným, kteří však ho neměli rádi. Proto ho prodali modloslužebníkům, u nichž prožil čtyři léta. Ani tam se neměl dobře, a proto jim teď utekl.

Nedovedl říci, jak se dostal do Langgoeru, neboť cestu mu nikdo neukázal. Jenom ještě dodal: »Přišel jsem a zůstanu u vás. Nechte mě tady!«

A Gemmi zůstal. Byl mezi ostatními sirotky šťasten. Brzo měl plno přátel, neboť byl příjemný a povolný. Při

hře se malému hnědému chlapci nikdo nevyrovnal. I při tom byl však Gemmi vždy skromný a nebyl prostořeký.

»V tom dítěti je mnoho dobrého,« říkala sestra Marie a potichu se tomu divívala. Vždyť za svého pobytu u modloslužebníků jistě uslyšel a uviděl Gemmi málo dobrého, zato však mnoho zlého.

Kvítí Boží roste všude, myslívala si. Kdo ví, proč sem Bůh to dítě přivedl. A Bůh měl s malým Gemmim opravdu zvláštní úmysly. - - -

Gemmi bydlel v sirotčinci již několik měsíců. Nikdo nepřicházel, aby pátral po malém uprchlíkovi, jak se z počátku všichni obávali. Snad byli modloslužebníci rádi, že se dítěte zbavili a že je nemusí živit.

Jinak však jim mohl prokázat již nejednu službu, neboť byl v práci velmi obratný. Vyřezával z dřeva pěkné drobnosti, hlavičky, lžíce, nože, talíře a misky. Na tomto souostroví se totiž pilně provozuje řezbářství. Ve škole se Gemmi také snadno učil. Směl chodit s křesťanskými hochy do všeho vyučování, i do náboženství, ač ještě nebyl pokřtěn.

Z počátku sedával tiše a skromně v koutku a poslouchával. Ale již záhy se odvážil zvednouti ruku a k radosti svých učitelů odpovídal správně.

Žádná hodina mu nebyla tak milou jako hodina náboženská. Slýchal tolik krásného, o čem dosud neměl ani potuchy!

»Ó, jak jsem rád,« pravil jednoho dne sestře Marii, »že jest Bůh a že mě miluje! Jistě mě má rád, když tolik pro mne trpěl!«

Sestra Marie si ráda dávala vypravovat od Gemmiho, co slyšel v náboženství a čemu se naučil. Čím dál tím více poznávala, že tomu dítěti Bůh uděluje zvláštní milosti. Pranic ji nepřekvapilo, když Gemmi, jenž stále slýchal o

brzkém prvním svatém přijímání ostatních chlapců, jedenkrát se k ní přihnul volaje:

»Sestro, musím, chci jít také!«

Vida, že sestra se jen usmála a hned mu nepřikývla, rozplakal se hořce.

»Ale, Gemmi, měj přece rozum! Vždyť víš, že napřed musíš býti pokřtěn.«

»To vím,« vzlykal hoch. »Ach, sestro, já vím již všechno, nechte mě také přijít do nebe!«

Gemmi ještě nedokončil větu, když se za ním ozval hluboký hlas: »Ovšem, Gemmi musí také přijít do nebe!« A misionář P. Bernard, jenž zatím nepozorovaně přišel, položil chlapci ruku na hlavu. Gemmi si hned utřel slzy.

P. Bernard totiž vyučoval náboženství. Pravil s úsměvem: »Právě ti jdu, Gemmi, říci, že také smíš k prvnímu sv. přijímání.«

Tato slova působila na dítě neobyčejně. Několik vteřin zíral hoch na kněze radostí jako bez sebe. Potom padl na kolena, sepjal ruce a zvolal: »Děkuji ti, dobrý Bože, že jsi mě vyslyšel!« Ihned běžel Gemmi k svým druhům, aby jim zvěstoval radostnou zprávu. Za několik minut se s hříště ozývalo radostné volání hochů; jásali nad štěstím Gemmiho. Misionář pokývl šedivou hlavou a pravil: »To jest vyvolené dítě, sestro, nemám o tom pochybnosti. Pán Ježíš k němu zavítá jistě rád.« - - -

Gemmi přijal před nedávnem sv. křest. Přiblížil se den prvního svatého přijímání. Hoši byli již oblečeni ve svátečních šatech a každý měl na prsou myrtovou kytíčku. Na síni před ložnicí byly připraveny rozžaté svíce, které měli nésti cestou do kostela.

Všichni ještě jednou zbožně poklekli v ložnici k modlitbě.

Najednou se ozval na ulici nezvyklý hluk. Ranním vzduchem se ozývaly pronikavé zvuky a křiklavé, nepří-

jemné hlasy. Gemmi vyskočil všecek polekán. Znal ty hlasy velmi dobře.

V okamžiku stál u okna. Vykřikl: »Bože můj, již jsou tu; jsou to oni!« a klesl k zemi.

Viděl dobře. Čeho se dříve tolik bál, přišlo teď, když se toho nejméně nadál. Modloslužebníci, jimž utekl, vypátrali jeho úkryt. To bylo jeho neštěstím a zkázou.

Ach, proč přišli právě dnes? Hluk venku se vznášel. Bylo již zřetelně slyšet i slova, prudké výčitky, sprosté nadávky a mezi tím vším i jméno Gemmiho.

Dítě nemohlo učinit ani kroku. Sestra Marie chtěla odvésti ostatní prvokumunikanty. Ale nevyšli ještě ani všichni ze světnice, a již divoká banda vrazila dovnitř a zatlačila je zpět. Modloslužebníci si drze prohlíželi sirotky. Gemmiho z počátku nikdo z nich nepozoroval.

»Kde je kluk?« zařval vůdce. Avšak jeho průvodčí již postřehl chlapce a přivlekl bezmocné, chvějící se dítě před vůdce. Ale i P. Bernard a sestry byly hned pohotově.

»Půjdeš s námi, kluku, a nepůjdeš-li dobrovolně, tak . . . « rozkřikl se pohan s napřaženým kyjem.

Gemmi padl na kolena. »Nepůjdu, nepůjdu!« naříkal. P. Bernard předstoupil.

»A což my nemáme práva na chlapce?« tázal se mírně.

»Ukradli jste ho, uloupili! . . .«

»Nikoliv, pane! . . .«

Vté se do toho ozval Gemmiho hlásek: »Neukradli, neuloupili! Utekl jsem sám!«

»To je ještě lepší, ještě trestuhodnější, holoubku!« vysmíval se pohan, jenž se zřejmě pásl na úzkostech dítěte a sester. Pokynul druhům, aby se chlapce chopili.

V Gemmim však procitla zoufalá odvaha. »Nikdy, nikdy s vámi nepůjdu! Nemohu s vámi jít, nesmím! Jsem křesťan a dnes právě přijmu svého Spasitele!« volal pev-

ným, jasným hlasem. Všechna úzkost s něho spadla; oči mu plály svatým ohněm.

Modláři zuřivě skřípali zuby. Byli zlostí bez sebe. »Skolte ho!« zavyl první z nich. A než se kdo nadál, dopadl mocný úder na Gemmiho. Děti hlasitě vykřikly.

Sestra Marie uchopila do náručí klesajícího chlapce, je- muž se řinula krev nosem i ústy. Jeho hlava jí spočinula na klíně.

»Nechte si kluka!« vykřikl vůdce modlářů. »Nečistý nesmí do našeho chrámu. Tohle mu dávám ještě na památku,« dodal a druhá rána kyjem dopadla na ubožákovu hlavu. Výkřik hrůzy se ozval mezi přítomnými. Modláři se hnali ven.

Nová bolestná rána probudila Gemmiho z mdlob. Hnědé ručky hmataly po myrtové kytice.

»Ach, důstojný pane,« zašeptal, »ať nezemru . . . bez Pána Ježíše!«

Slzy se mu řinuly z očí a mísily se s krví na rozbité tvářičce.

Kněz hned věděl, co má činit. Pohled na dítě, jež se nemohlo hnouti, pověděl jeho zkušenému zraku, že hoch jest zraněn smrtelně a že brzo skoná.

»Zůstaňte tu všichni,« pravil P. Bernard k sirotkům. »Jdu našemu Gemmimu pro sv. přijímání.«

»Ach, Pán Ježíš přijde! - - - On přijde!« šeptal hoch blaženě.

Pak zasténal bolestí a zsinálá tvář se zkřivila utrpením. Jedna ze sester podala chlapci hořící svíci, jiná upravila rychle malý oltářík, Gemmiho položily na podušky a přikryly bílým rouchem. Ale myrtovou kytici mu na ně připjaly. Mezi květy se třpytilo několik kapek krve, kterou malý vyznavač prolil za víru.

Uplynulo asi deset minut. Z dálky bylo slyšeti zvonek, ohlašující příchod božského Hosta.

Gemmi chtěl zvednouti hlavu, ale pro nesnesitelné bolesti nemohl. Na rtech mu však tkvěl šťastný úsměv. Zaseptal: »Umírám, protože jsem vyznal Pána . . . a poněvadž jsem ho nechtěl opustit . . . Ó, jak rád, jak rád!«

»Nechtěls ho opustiti, miláčku,« pravila sestra Marie dojata, »a Ježíš neopustí svého Gemmiho.«

Děti zazpívaly píseň k svatému přijímání, kterou s nimi ještě včera zpíval nadšeně svěží Gemmi. Teď s nimi nemohl zpívat, ale hlasy hochů se mu zdály hlasy andělskými.

P. Bernard přistoupil k lůžku Gemmiho, drže v ruce svatou Hostii. Mdlé oko chlapcovo se zalesklo: »Ježíši, můj Bože!« vydechl vroucně.

Gemmi přijal své první a poslední svaté přijímání.

Chvíli zůstal pohřížen v modlitbu. Pak přitiskl k sobě pevněji křížek a myrtovou kytíčku, ještě jednou otevřel oči a nevinná dušička ulétla z ubohého ztýraného těla.

Sestry a děti zaplakaly. Ale misionář pravil konejšivě: »Neplačme a nenaříkejme! Sirotčinec daroval nebi světce a Gemmi se bude v nebi přimlouvati za naši misi.«

NA VÝSLUNÍ SVÁTOSTNÉ LÁSKY.

Jmenovala se Anička, ale říkali jí slunečko. Zvláště ráda ji tak nazývala starší sestra Marie. Ostatní sourozenci, Lidmila, Jiří a Jeník, opakovali to po ní, a brzo jí tak říkali i rodiče. Když pak to od sourozenců podchytly školní děti, nazývala ji tak ponenáhlu celá vesnice.

Toto jméno pěkně slušelo milé černohlávce v červené sukénce s černými tečkami. Byla jako ladný brouček, jež lid nazývá slunečko. Někdy říkali Aničce také miláček Boží, protože tak ráda mluvila, čtla i poslouchala o Pánu Bohu, že hned odložila svou milou panenku, když matka, Marie nebo vůbec někdo o něm vypravoval. Ani nejpěknější pohádky nebyly jí tak milé jako katechismus a biblický dějepis.

Anička měla velmi zbožnou a rozumnou matku, která pokládala za svou hlavní povinnost, aby dívky vychovala pro Boha, a ne aby pro ně nashromáždila majetku toliko pozemského. Vše možně se přičiňovala, aby v dětech vypěstila vrozený sklon ke zbožnosti.

Paní Nováková velice uctívala a milovala nejsvětější Svátost oltářní. Zdálo se, že Anička zdědila lásku a úctu k svátostnému Spasiteli po matce. Již v útlém mládí se u ní jevila úcta k nejsvětější Svátosti, u dětí nezvyklá.

Když maličká na příklad věděla, že matka byla u svátého přijímání, nalila jí kávy do nejpěknějšího svátečního hrnečka a postavila k němu na stůl dvě svíčky. »Mamin-

ka je dnes svatostánkem,« říkávala sourozencům, když ji s podivem pozorovali.

Pak si sedla k oknu a dávala pozor, až maminka půjde z kostela, jen aby nepropásla první polibek s jejích posvěcených rtů.

»Kéž bych už byla velká, abych mohla také k svatému přijímání!« vzdychávala si. A jednou mínila, že to není dobré tak dlouho dětem odpírat sv. přijímání.

Matka podotkla: »Je-li dítě velmi hodné a touží-li velice po Pánu Ježíši, učiní se někdy i výjimka.« Děvčátko zajásalo: »Ó maminko, to já nebudu již nikdy mlsat, ani se hašteřit, ani se zlobit!«

»Z toho ovšem bude mít Pán Bůh radost,« odpověděla laskavě matka, »a já také. Uvidím-li, že plníš slovo, promluvím o tom někdy s velebným pánem. Možná . . . , že by tě připustil k svatému přijímání dřív.«

S jásotem padla Anička matce kolem krku a snažila se od té doby, aby se uvarovala každé dobrovolné chyby.

S věkem vzrůstala Aniččina úcta k svátostnému Spasiteli. Když jí bylo osm let, naložil jí Ježíšek malou monstranci. Jak jí radostí zářila očka! Nebyla to ovšem monstrance ze zlata ani ze stříbra, ani v ní Pán Bůh nebydlil, ale Anička z ní měla přece velikou radost.

Koupila si od květinářky hezký věneček z vinných listů a z modrých hroznů a v koutku si udělala vkusný oltářík. Tam konávala nyní své modlitby, a to nejen povinné, nýbrž i mnohá dobrovolná modlitbička z milujícího dětského srdce se vznášela k nebi.

Denně bývala na mši svaté a v neděli nikdy neopomínula svátostné požehnání; vždyť při něm bývala vystavena velebná Svátost, a Anička se tak ráda dívala na svatou Hostii! Tu klekávala jako malý seraf s ručkama zbožně a pokorně sepjatýma, s očima upřenýma na velebnou Svátost.

Maminka jí řekla, že kdykoli pohlédne na svatou Hostii a přitom ústy a srdcem řekne: »Pevně věřím, že v této malé, bílé Hostii je veliký, krásný Pán Bůh, který stvořil nebe i zemi a všechno,« že za takový úkon víry přijde duše o kousek výš do nebe. Proto se tak ráda dívala na Chléb nebeský.

Od té doby, co dívenka věděla, že neproměněná hostie jest velmi jemný chléb, pojala velkou úctu k chlebu; našla-li na ulici, na hřišti anebo jinde kousek chleba, zdvihla jej, vzala s sebou a dala doma kuřátkům. Bývala nerada, viděla-li, jak děti chléb odhazují. Velmi vážně pak mluvívala malým hříšníkům do svědomí.

Právě takovou úctu měla k obilí, protože se z něho připravuje chléb. Kdysi na kázání slyšela vysvětlovat krásná slova: »Hle, pšenice vyvolených!« (Zachariáš 9, 17). I stávala občas se sepjatýma ručkama u zrajícího pšeničného pole se slzami v očích.

Lidé, kteří ji tajně pozorovali, říkali, že vidí víc než jiní lidé. Čeho nechápe rozum dospělých, to vnímala její dětská mysl: nesmírnou lásku Boha-člověka, jenž se zahaluje do několika pšeničných zrn, aby jeho božská krása nás neoslnila.

Anička si tak vážila obilí, že nikdy do něho nevběhla, aby si natrhala chrp, koukole nebo vlčího máku, ačkoli kvítí velice milovala. Našla-li utržené pšeničné klasy, zvedla je a postavila do malých, štíhlých nádobek vedle své monstrance. Tak velká byla její láska a úcta k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti oltářní!

Zatím bylo Aničce devět let. Maminka promluvila s učitelkou a s panem farářem a vymohla, že rádi vyhověli touze zbožného dítěte a přijali Aničku mezi dívky, které se připravovaly na první svaté přijímání.¹

¹ Před vydáním dekretu Pia X. Quam singulari 8. srpna 1910 o časném sv. přijímání dětí byly připouštěny děti k sv. přijímání teprve ve čtrnácti, později v jedenácti letech.

Anička byla přešťastna a velmi pečlivě se připravovala na přijetí velkého Boha.

Její skromné, způsobné chování a prostá zbožnost povzbuzovaly většinu dětí, aby ji následovaly. Svědomitě se učivala katechismu a hodina náboženská bývala jí ze všech nejmilejší.

V postní době si ukládala každý den maličkou oběť, buď že si z jídla, které měla zvlášť ráda, vzala o sousto méně, nebo že na půl hodinky nechala žvatlání a pěkně mlčela a p. Tak se připravovala na nebeského Hosta.

Na Boží hod velikonoční se probudila velmi záhy. Protože již nemohla usnout, vyklouzla z postýlky a cupala k velké posteli naproti, kde spaly Marie s Lidmilou.

Potahujíc nejstarší sestru za ušní lalůček, lichotila se: »Mařenko, ráda bych ti něco řekla!« Dívka se protáhla s povzdechem a spala dále. Anička jí shrnula s čela několik rozcuchaných světlých kadeří, pošimrala ji po nose a žebronila znovu: »Mařenko, Mařenko, mně se zdálo něco tak pěkného!« Spící dívka se zamračila a zabroukla: »Kdybys mě netrápila!« Ale malá černovláška pohladila něžně sestru po růžové tváři a políbila ji. Rozespálé děvče se usmálo, objalo dítě a přitáhlo je k sobě se slovy: »No tak, maličká, copak máš na srděčku?« A Anička vyprávěla:

»Ty, Lidmila a já jsme šly po Dokládalově louce chodníkem nahoru; víš, jak se chodí ke Smolkům!«

»Mhm, vím!«

»Na rohu, kde končí pastvina, jest hlohový živý plot.«

»Mhm, mhm!«

»Ten živý plot byl v plném květu. Již zdaleka jsme viděly, že je jako zasněžen; no, samý květ! Běžely jsme, abychom si ulomily několik snítek. Já však jsem byla velmi neobratná, stále jsem se píchala. Prosila jsem tě tedy, abys i pro mne ulomila několik větvíček. Zatím jsem hle-

dala kolem křoví hlemýždí skořápky a našla jsem dvě velké pěkné. Jedna byla žlutá, černě pruhovaná, druhá kaštanově hnědá, bíle pruhovaná. Měla jsem z nich radost a hledala jsem dále. Najednou jsem spatřila za plotem něco jako ze zlata. Rychle jsem proklouzla otvorem do lesa a tam . . . Mařenko, posloucháš?»

»Ano, poslouchám.«

»Copak jsem řekla naposled?»

»Pravilas: Rychle jsem proklouzla otvorem do lesa a tam . . .«

»Dobře . . . a tam byl les samý petrklíč! Tolik a tak krásných petrklíčů jsem ještě nikdy neviděla. Natrhaly jsme si velké kytice. Jednu jsme si vzaly domů a dvě jsme zanesly Kristu Pánu do kostela. Měla jsem z těch zlatých kvítek takovou radost, že jsem se probudila a už jsem nemohla usnout. Nejraději bych šla hned do lesa podívat se, je-li tam opravdu tolik petrklíčů. Teď to ovšem nejde, protože musíme do kostela, ale odpoledne tam půjdeme, vid', Mařenko?»

»Ale odpoledne přijde tetička Josefa!«

»Opravdu! No, tak půjdeme zítra.«

»Ano, zítra!« — —

V pondělí velikonoční vstala Marie velmi časně; Anička zato doháněla, co včera nedospala. Již byl čas na velkou, a dítě pořád ještě spalo. Když ji přišla Mařenka budit, byla Anička v tvrdém spánku, ačkoliv paprsky velikonočního slunce padaly přímo na její postýlku. Se zálibou pozorovala dívka sestřičku. Byl to půvabný obrázek: svěží, růžová jako poupě plané růže ležela v čistých poduškách. Marii bylo těžko ji budit. Proto šla k oknu a otevřela je. Měkký, svěží jarní vzduch zavanul do světnice. Dole na dvoře kokrhal kohout, vrkali holubi, kdákaly slepice. Bělostné husy a šedé kachny se kolébaly kejhající k blízkému rybníku. Strážce dvora Nero seděl pyš-

ně na střeše své boudy a vyhříval si hnědý, huňatý kožich na teplém slunci.

Najednou dívenka procitla, udiveně se rozhlédla a tázala se polekaně: »Kolik je hodin?«

»Jest již skoro poledne,« odpověděla sestra s komickou vážností.

»To není možná!« bránila se maličká a skočila s postýlky k oknu.

»Ach, to je venku krásně! To jistě půjdeme odpoledne do lesa! Zas se mi o něm zdálo. Viděla jsem velký starý dub, obrostlý hloží, uprostřed cesty, vedoucí k Smolkově chaloupce. Na jeho nejspodnější větvi, která se skláněla až nad pastvinu, vznášela se v zlaté monstranci nejsvětější Svátost. Zářily od ní paprsky až žhavé, takže oslněním jsme musily zavírat oči. Dokola stály vázy plné petrklíčů, šedých a žlutých kočiček, sasanek a jiných jar-ních květín. Jakmile jsme zpozorovaly velebnou Svátost, klaněly jsme se jí a jedna z nás běžela do vsi říci to panu faráři, a ze všech domů a dvorů přibíhali lidé. Všichni byli velice vzrušeni. Někteří měli i slzy v očích a všichni poklekali a . . .«

Anička nedokončila, neboť Nero radostně zaštěkal. Chvatně vyhlédla Marie oknem dolů na cestu.

»Už přichází maminka z kostela . . . Tak si pospěš, Aničko,« naléhala starší sestra. Rychle rozložila peřiny, vzala sváteční šaty ze skříně a oblékla sebe i sestřičku. Více péče věnovala dítěti než sobě; náležela k těm šlechtným, nezištným duším, které na sebe myslívají až naposled.

Když pak dívky po ranní modlitbě přišly dolů do světnice, seděla matka s oběma syny, Jiřím a Jeníkem, u snídání. Chutnalo jim výtečně.

Zavalití hoši byli žáky hospodářské školy v J.; nyní byli doma na velikonočních prázdninách. S bouřlivou ra-

dostí vyprávěli veselý žert, který provedli svému spolužáku na rozloučenou.

Marie se k nim přiblížila po špičkách, a co Jiří neviděl, položila mu ruku na ústa, pravíc mu do ucha polohlasitě: »To jistě není pravda, ty větroplachu!« Anička radostně zatleskala a její jasný, srdečný smích se mísil s hlubokým basem staršího bratra. Matka se jen usmívala, ale úsměvem tak radostným a slunným, že její plná, svěží tvář nápadně omládla.

Patnáctiletému studentíkovi však nebylo vhod, že se mu všichni smějí, a právě vyskočil, aby se Marii citelně pomstil, ale vtom vkročil do světnice otec. Byl to vysoký, ramenatý muž, s bledou, bezvousou tváří a s přímým pohledem. Byl dnes neobyčejně vážný a tak pohřížen v myšlenky, že i zapomněl přátí dobrého dne.

Ihned za ním vběhla do světnice bledá, tmavovlasá dívka. Byla to Lidmila. Místo pozdravu vyhrkla: »Víte již, že opilý Smolka je mrtev?«

»Není možná!« zvolaly matka i Marie zároveň.

»Utopil prý se v kořalce,« vypravovalo děvče chvatně; »Eliška ho chtěla vzbudit, a našla ho v posteli mrtvého. Láhev s kořalkou měl za hlavou. Včera již před velkou byl u Modré hvězdy a celý den pil. Černých František a Beňů Antonín ho přinesli o půlnoci domů, protože sám nemohl dojít.«

»To je hrozné,« pravila Marie, otřásajíc se. Matka však pravila: »A skoro neuvěřitelné. Vždyť byl včera ráno u svatého přijímání!«

»Ovšem, přijal včera Tělo Páně, ale kdovíjak,« prohodila Lidmila.

A ztlumivši hlas, dodala: »Víte, co pravil Frantík s Antonínem? . . . že prý Smolka přijímal svatokrádežně.«

»Můj Bože, dítě, jen to nevypravuj dále,« pravila mat-

ka vzrušeně a úzkostlivě. A nalévajíc muži kávy, tázala se ho: »Co ty říkáš těm hrozným řečem?«

Sedlák pokrčiv rameny, přejel si čelo mozolovitou rukou a pravil:

»Také jsem něco slyšel, ale kdo ví, zdali je to pravda. Není radno věriti hned každému klepu.«

»Ale Smolka sám prý to řekl,« tvrdila Lidmila.

»Smolka byl opilý, když mluvil tak zpustle,« pravil otec. Matka však zašeptala: »Ale opilí mluvívají pravdu.« Marie a Jeník se nyní obrátili k otci s otázkou: »A co vlastně Štěpán řekl?«

Když rozvážný muž váhal s odpovědí, ujala se Lidmila opět slova a pravila:

»Hrbatý krejčí prý včera večer Smolku trochu škádlil, že se najednou stal tak pobožným a že tak brzo vyplnil velikonoční povinnost. To Smolku dohrálo a mluvil o náboženství velmi potupně; tentokrát prý učinil ještě dceři po vůli a šel k přijímání, ale po druhé že už nepůjde, však že již beztoho dávno nevěří v nic, že včera hostii ani nespokl, že ji vyplivl do kapesníku a cestou zahodil a . . .«

»Pro Boha, dítě, přestaň!« zvolala matka polekána, neboť viděla, jak zděšeně hledí Anička na vypravovatelku. Byla na smrt bledá a všecka se chvěla. Když se Lidmila odmlčela, vykřiklo dítě: »To není pravda! . . . To nemůže býti pravda! . . . Ne, ne, nevěřím, že by lidé mohli býti tak špatní!«

Tu pohlédl otec káravě na žvatlavou Lidmilu, matka přivinula k sobě Aničku a stírajíc jí slzy pravila:

»Vždyť to není pravda, ani já tomu nevěřím! Řekl-li to Smolka opravdu, tak jistě jen z nepravého studu, protože o něm vtipkovali a že se mu vysmívali. Tak hrozného skutku se jistě nedopustil, tak špatný on nebyl. Co myslíš, tatínku?«

Již jsem řekl své mínění,« odpověděl otec. »Nemá se hned věřiti každému tlachu. Poznáme-li později, že jest to zlomyslná pomluva, těší nás, že jsme hned neuvěřili, a je-li to pravda, těší nás aspoň, že jsme o bližním smýšleli lépe, než zasloužil.« - - -

Po odpoledním požehnání šla Marie s Aničkou a s Lidmilou do lesa hledat petrklíče, jak sestřičce slíbila. Našly všechno právě tak, jak se to Aničce zdálo.

Hloh zářil v bělostné ozdobě. Byly tu i sladce vonící šedé i žluté kočičky. Lidmila s Marií se na ně přímo vrhly, Anička pak hledala žluté kvítí, které tak milovala. Šla zvolna podél kvetoucího plotu, stále nakukujíc otvory na druhou stranu. Najednou se protáhla mezerou v plotě s radostným »á!« V nejbližším okamžiku se ozval jásavý výkřik: »Petrklíče! Mařenko, Liduško! Tu je petrklíčů, hleďte!«

Obě dívky prolezly nyní také děrou v plotě a měly velkou radost, když spatřily tolik zlatých dítek jara. Žertujíce a smějící se, poskakovaly od trsu k trsu.

Anička se shýbala mezi dvěma sukovitými kořeny starého dubu, který stál na rozhraní lesa a pastviny v trnitém plotě. Byl to týž dub, na němž viděla ve snu velebnou Svátost. Objemný kmen měl dole malou dutinu. Před ním bylo několik nádherných trsů zlatých petrklíčů. Opatrně otrhávala Anička květy s dlouhými stonky.

Pojednou se shýbla a vytáhla z dutiny bílý předmět. Byl to prostředně velký, čistý kapesník. Rychle odložila Anička kvítí a nic netušíc, rozložila šátek na lesní půdu, aby si jej mohla lépe prohlédnouti. Ale v témž okamžiku vykřikla v nevýslovném leku: »Ježíšku, ubohý Ježíšku!«

Chvěla se na celém těle a byla bledá jako květy na křoví. Nachýlena jsouc kupředu, chvějící se ručky tisknouc na prsa, klečela a upřeně hleděla na kapesník.

Polekané sestry hned přiběhly. První jejich pohled padl

na zděšené dítě, druhý na šáteček. Okamžitě padly i ony, na kolena, chvějíce se úctou a hrůzou, neboť na kapesníku byla přilepena malá, zářivě bílá Hostie . . .

Okamžik klečely tak dívky němě a ztrnule, jako bleskem zasažené. Živá Lidka se probrala první a zašeptala starší sestře.

»Tak přece byl starý Smolka Jidášem!«

Marie se hrůzou zachvěla a ukazujíc na malý, bíle vyšívaný monogram, pravila tiše: »E. S. . . . Eliška Smolková. Bezpochyby půjčila Eliška nešťastnému otci svůj kapesník.«

»Ubohá Eliška!« zašeptala Lidmila a Marie povzdechla: »Ó náš potupený Ježíši!«

Lidmila neváhajíc běžela do vesnice, aby kněžím a lidem přinesla zprávu o vzácném nálezu. — —

Když se Anička uklidnila, pomohla Marii ověřit zneuctěnou svatou Hostii petrklíči. Jak se jí ručky přitom chvěly! . . . Jaké vroucí povzdechy lásky vysílala z čistého srdce k Pánu Ježíši!

Jakmile Lidmila přinesla do vsi hroznou zprávu, přibíhali lidé se všech stran. Napřed děti úprkem, za nimi ve větších a menších skupinách jinoši a dívky, matky s dětmi v náručí, mužové bez kabátů; starci a stařeny šli za nimi, opírajíce se o hole. Zvědavost a zděšení se jevíly na všech tvářích.

I kněží přispěchali a přesvědčili se o hrozném svatokrádeži. Hned za kněžími se tlačila zástupem prostředně velká, světlovlasá dívka. Utrápenou tvář měla bílou jako stěna a uplakanýma očima těkala zoufale. Lidé jí ochotně uhýbali a pohlíželi na ni útrpně, až úzkostlivě.

Teď spatřila svátostného Boha ležeti na svém bílém šátečku, ježž včera ráno vstrčila otci do kapsy. Když se ubohá dívka sama přesvědčila o hrozném události, klesla na kolena a zalomila rukama. Nikdo ji neuměl potěšit.

Konečně padla před sv. Hostií na tvář, ovinula paže kolem kapesníku, na němž spočíval svátostný Spasitel, a vzlykala: »Smilování, ó Bože, smilování pro mého ubohého otce! . . . Celý život ti zasvětím, na věky tě budu milovati!«

Pak se pojednou zvedla, se sepjatýma rukama se obrátila prosebně k lidem a prosila vzlykajíc: »Ó, pomozte mi usmiřovati Pána Boha!«

Vtorn se vkradla malá ručka do její ruky, dvě uplakaná, nevinná dětská očka útrpně k ní vzhledla a jemný hlásek zašeptal ostýchavě: »První svaté přijímání budu obětovat na smír.«

Okamžik hleděla dívka na dítě udiveně a překvapeně. Pak sevřela Aničku v náručí a pravila vděčně: »Udělej to, Aničko, a řekni všem dětem, aby učinily totéž.«

Prosba Eliščina nezůstala bez účinku. Mužové se sestoupili na poradu, pak se domlouvali s kněžími, kteří souhlasili s jejich plánem.

Rychle se doneslo z nejbližších domů všechno, čeho bylo třeba, aby se mohl zřídit oltář. Postavili jej pod starým dubem směrem k pastvině. Uprostřed stolu bíle pokrytého byl velký, krásný kříž, po obou stranách svíce, květináče a v nejrozmanitějších vázách a sklenicích plno kočiček, hlohu, petrklíčů, fialek a sněženek. Kmen a spodní větve dubu byly vkusně ověšeny obrazy svatých a věnci.

Kněží oblekli církevní roucha, a když přenášeli svátostného Spasitele na bílém šátečku na oltář a vystavili v monstranci k uctění, padli všichni přítomní v nejhlubší úctě na kolena. Někteří přivírali oči, oslněné leskem monstrance, zářící v paprscích zapadajícího slunce.

Všechno množství zpívalo: »Před Svátostí touto slavnou.« Potom se modlil pan farář slavnostní odprošení a jiné smírné modlitby.

Když přišel v litanii k místu »Ó svatá Hostie, odmítaná špatnými křesťany Ó svatá Hostie, znesvěcovaná rouhači... Ó svatá Hostie, pohazovaná potupně do bláta...« zavzlykali kněží a rozplakal se lid. A jako z jedněch úst zazněla vroucí prosba: »Ó Ježíši, přijmi naše lkání na usmíření!«

V slavnostním průvodě byla pak velebná Svátost zanesena do kostela a pan farář oznámil, že, dovolí-li církevní vrchnost, bude se konávat ve farnosti o velikonočních svátcích čtyřicetihodinná pobožnost a po ní smírný průvod k dubu u lesa.

Ve velikonočním týdnu povzbuzovali kněží děti, aby první svaté přijímání obětovaly Pánu Bohu na smír. Na tuto myšlenku je přivedla Anička. Ve čtvrtek po vyučování zaklepala totiž nesměle na dveře u pana faráře, a když se jí tázal, co by ráda, odpověděla, červenajíc se: »Ráda bych v neděli přijala tu sv. Hostii, již starý Smolka zahodil... , na smír!«

Kněz se musil přemáhat aby skryl své dojetí; ano, takové čisté, milující dětské duše jistě usmíří spravedlnost Boží. Hned na druhý den poučoval a napomínal děti, aby první svaté přijímání obětovaly na smír.

A když na Bílou neděli při podávání došlo na Aničku, šel pan farář k oltáři, vzal znesvěcenou svatou Hostii a položil ji na rty dětské neviny.

Anička v tu chvíli cítila, jak ji zaplavuje nebeská radost a blaženost. Pán Ježíš jí ukázal, jak rád přišel do jejího nevinného srdce. Vždyť jest jeho rozkoší býti se syny lidskými, zvláště s takovými, kteří jej přijímají se srdcem čistým a plným lásky, aby tak potěšili a usmířili jeho nejsvětější Srdce. - - -

Za mlhavého večera byl svatokrádce pochován v osamělém koutku hřbitovním bez kněze, beze zpěvu, bez vyzvánění. Ani jeho dcera nešla za rakví.

Dobří Novákovi ji vzali v pondělí velikonoční do svého domu a zatajili jí, kdy nešťastný otec bude pochován. Báli se o její rozum.

Němě a bez zájmu sedávalo děvče celé hodiny nehnutě s rukama křečovitě sepjatýma. Zdálo se, že potěšující slova ani neslyší. Neodpovídala na nic, ani neplakala, nýbrž buď zírala ztrnule před sebe, nebo tékala v dálce neurčitým pohledem.

Anička se několikrát ostýchavě pokusila, aby se sblížila s nešťastným děvčetem, ale ani jí si Eliška nevšímalá.

Tak uplynul velikonoční týden a přišla Bílá neděle. Toho rána již dlouho napřed stála Anička připravena v bělostných šatečkách. Ale na její nevinné tvářičce byl stín smutku. Bylo vidět, že její štěstí není úplné.

Vzrušeně přecházela ze světnice do světnice, až konečně přišla do komůrky Eliščiny. Dívka seděla smutna na židli a šněrovala si botky. Když dítě vkročilo, vzpřímila se, několikrát změřila malého andílka smutným pohledem a spočinula jím konečně v zářivých dětských očích.

Tu ji maličká objala a zašeptala: »Eliško, nemohu býti šťastná, protože tys tak strašně smutná. Hle, již léta jsem se těšila na tento krásný den, proto buď zase veselá, ať i já mohu mít radost!

Budu velice prositi Krista Pána, aby tě potěšil, a ostatní děti také se o to pomodlí. Všechny obětujeme svaté přijímání na usmíření, všechny se modlíme za tebe a také za . . . tvého tatínka.«

Eliška se rozplakala usedavě a nemohla zastaviti proud slz ani po celé dlouhé služby Boží. Až po svatém přijímání dětí se uklidnila.

Na zpáteční cestě ji vzala Anička za ruku a nepustila se jí po celou cestu. I u stolu musila sedět vedle ní.

Když po snídani odešli domácí ze světnice, přinesla si Anička krabičku s obrázkou a darovala Elišce svůj nejpěk-

nější obrázek, jenž představoval sv. Marketu Marii Alacoque, jak se jí zjevilo božské Srdce Páně na oltáři.

Zdalo se, že Pán Ježíš, rozpínaje s touhou ruce, prosí: »Dcero, dej mi své srdce!«

Dívka hleděla na obrázek zamyšleně dlouho a dlouho. A Kristus Pán svou milostí tiše hovořil k jejímu srdci:

»Nemusil jsem i já snášet největší utrpení, abych mohl vejíti do své slávy? (Mat. 16, 24). Proto i ty vezmi kříž svůj a následuj mne! (Luk. 24, 26.) Těm, kdož mě milují, všechno napomáhá k dobrému. (Řím. 8, 28.) I ze zločinu tvého otce vzejde dobro, poneseš-li svůj kříž trpělivě a oddaně. Pokora a trpělivost v kříži jest mi příjemnou smírnou obětí.«

Hlouběji a hlouběji skláněla Eliška hlavu nad obrázkem, a zapomínajíc na přítomnost Aniččinu, políbila obrázek vroucně a pokorně. Vyplnilo se na ní příslibení nejsv. Srdce: »Budu jim útěchou v každém utrpení!«

Na radu rodiny Novákovy pronajala Eliška malé hospodářství, které zdědila po otci. Nechtěla již v tom domě bydlet; bála se tam. Sedlák a selka jí nabídli místo v svém domě. Eliška vděčně přijala nabídku a brzy byla hospodyní pravou rukou.

Obě starší dcery odešly totiž z domu: Marie se provdala a mladší odešla do pensionátu na vzdělání. Proto byla Eliška paní Novákové velmi vhod. Hospodyně si dívku pro její zbožnost, skromnost a spolehlivost zamilovala jako vlastní dceru.

Každého roku jí ukládala slušnou částku peněz do spořitelny a ne jeden kus plátna putoval Elišce k jmeninám nebo k svátkům do »svatební truhly«. Dívka se jen usmívala své svatební truhle, neboť na vdavky ani nepomyslela. Nemohla se rozhodnout o svém povolání. Lidé mysleli, že chce jíti do kláštera, ona však nepocítila dosud zřetelně náklonnost k řeholnímu stavu.

Někdy se jí zdálo, jako by Bůh od ní žádal něco velkého, zvláštního, na smír za otcův zločin. Ale nevěděla určitě, co. Proto se modlívala, aby jí Pán ukázal životní cestu, a dětinně se ponechávala Boží Prozřetelnosti, spoléhajíc, že Bůh jí dá v pravý čas poznati svou vůli.

Uplynulo několik let. Elišce bylo právě 21 let, Anička, nejmilejší její přítelkyně, dospěla zatím také v líbeznou dívku. Obě se měly velice rády. Proto byl velký nářek, když se Anička měla odloučit od své přijaté sestřičky a jíti též do pensionátu. Ale moudrá matka nemohla svou nejmladší dcerušku toho ušetřit.

Když přišel den odjezdu, byla paní Nováková poněkud churava. Protože však již byly v klášteře oznámeny na ten den, měla doprovoditi Aničku místo matky Eliška. Tím se jim rozloučení značně osladilo.

Byl právě první čtvrtek v září, když Anička a Eliška přišly do kláštera. Z počátku jim nebylo volno v tom velkém domě, v jehož dlouhých chodbách by se mohlo zabloudit.

K velebné Matce, které se nejprve představily, pocítily plachou úctu. Její chování bylo tak vznešené, v pohledu a v několika slovech, jež s nimi promluvila, bylo tolik opravdovosti, že přišly do rozpaků.

Zato milá sestra Marta si je hned získala sdílností a veselostí. Přišla jim vstříc s jasným pohledem a s úsměvem na rtech. Byla starostlivou hospodyňkou a měla býti Aniččinou učitelkou ve vaření. Dnes nebylo ještě vyučování, i prováděla je ochotně po ústavě.

Po prvé viděly nezkušené venkovské dívky moderní zařízení ústavů a hospodvňských škol. Udiveně hleděly na všechno. »Jak vidíte, můžete se u nás vycvičiti ve všem, čeho potřebujete,« pravila vlídná průvodkyně na konci obchůzkv. A zastavujíc se před vysokými, dvojitými dveřmi, dodala tlumeně: »... i v umění ze všech nejvzneše-

nějším, totiž v modlitbě. Za těmito dveřmi bydlí nejvyšší Pán domu - svátostný Spasitel, ale ne jako chudý zajatec, nýbrž dnem i nocí trůní vystaven na našem oltáři a . . . »

»Jak . . . ? Vy máte v domě věčné klanění?« vpadly jí dívky živě do řeči. Sestra odpověděla s úsměvem: »Ano, líbí se vám to?«

»Ach, to jsem ráda, to se mi jistě nebude stýskat!« jásala Anička, Eliška však šeptala nedůvěřivě: »Dnem - i nocí - stále?«

Sestra Marta přeslechla její slova a pravila: »Pozdravíme Pána Ježíše, ale dlouho se tam nemůžeme zdržovat, neboť vám ještě musím ukázat pokoj, kde budete spát. Brzo zazvoní k večeři.« Po těch slovech tiše otevřela, vpustila dívky dovnitř a vešla za nimi.

Posvátná úcta zachvěla ostýchavými dívkami, když vstoupily do nádherné kaple. Všechno se skvělo čistotou, netoliko vzácná monstrance a věčná lampa, i stříbrné svícny a krásné výšivky na oltáři; ani prášku nebylo na šedých, červeně lemovaných kobercích, které příjemně tlumily kroky, ani na starodávných lavicích a sochách světců, kteří pohlíželi dolů se svých podstavců na dívky i na sestry, klečící zbožně před oltářem.

Právě sestra sakristánka přinášela svíce a květiny. Činila všechno tak tichounce, že svatý klid svatyně nebyl tím ani trochu rušen.

Obě dívky klečely na kobercích u dveří, hluboce dojaty jako děti, které po prvé vkročí do krásné svatyně. Mvšlenky i pocity v nich vířily; ještě se ani nazačaly modlit, a již sestra Marta povstala.

Vystupujíc s nimi po širokých schodech nahoru, pravila: »Sestra sakristánka zdobí právě oltář na svatou hodinu a na první pátek.«

»Na svatou hodinu?« tázala se děvčata se zájmem.

Sestra poznala z udiveného tónu, že dívky neznají tuto

pobožnost, a toužíc rozšířiti úctu k božskému Srdci Páně, pravila živě:

»Svatou hodinu konávala již svatá Marketa Marie Alacoque na přání božského Srdce Páně. Od té doby ji konává mnoho zbožných duší. Svatá hodina se slavívá každý týden v noci ze čtvrtku na pátek od 11. do 12. hodiny ke cti smrtelné úzkosti Páně na hoře Olivové.

Svatou hodinou se zbožné duše snaží usmiřovati hněv Boží a vyprošovati hříšníkům milosrdenství. Spolek Svaté hodiny chce osladit božskému Spasiteli trpkost, kterou pocítil, když našel své učedníky spící, takže si bolestně posteskl: »Ani jedné hodiny jste nemohli bdíti se mnou?« (Mat. 26, 40).

»Ach, to je krásné!« pravila Anička, a Eliška se otázala ostýchavě: »Nemohly bychom býti při sv. hodině?«

»Přejete-li si, vzbudíme vás,« odpověděla sestra, a dívky volaly chvatně: »Ano, prosím, vzbudte nás!«

»Naše sestry konávají všechny svatou hodinu; z chovaneček přichází jen několik, ostatní raději spávají.«

Zatím přišly do útulné světničky, kde měly spát. Po několika lhostejných slovech řekla najednou Eliška: »Ctihodná sestro, vy zde máte tolik milostí, že se jistě musíte státí svatými.«

Při těch slovech trhla sebou řeholnice a rozpačitě se usmála. Odvrátila se a přistoupila k otevřenému oknu s povzdechem: »Ach, děti, jen se hodně za mne modlete, neboť jsem ještě velice daleko od dokonalosti!« A po několika okamžicích dodala:

»Ale jsou v našem klášteře některé duše velice dokonalé, na příklad naše velebná Matka představená. Ve dne pracuje a velkou část noci stráví před nejsvětější Svátostí. Divím se, jak to vydrží, vždyť přitom na ní spočívá vedení tak velkého ústavu! Působí však více svým příkladem nežli slovy.«

Dívky pohlédly na sebe zaraženě a Anička šeptala ka-
jícně: »A my jsme se jí skoro bály!«

»Ovšem, ona je velmi vážná a málo mluví,« odpověděla
vlídně sestra. »Ona již tolik vytrpěla! Její otec prý byl
nevěřeckým spisovatelem; svými bezbožnými spisy ne-
sččetně duše svedl a pomlouval i tupil katolickou Církev.
To nám vypravovala sestra, která znala tu rodinu. Ale
velebná Matka netuší, že o tom víme, proto jí nic neří-
kejte!«

Dívky ujistily, že budou mlčet, a sestra vyprávěla dále:
»Otec prý svou dobrou dceru i týral, chtěje ji přinutiti,
aby se provdala za bohatého nevěřícího světáka. Náhlá
smrt otcova učinila tomu konec. Zemřel prý bez Boha.
To je hrozné, pravda? Šlechtná dcera se obětovala za
vinu otcovu a svým... Ach, slečno, co je vám?« přeru-
šila sestra pojednou své vypravování. »Jste bledá jako
stěna a všechna se třesete. Tak vás ta smutná příhoda roz-
rušila? Ach, kdybych to byla věděla...! Raději si hned
lehněte, jste jistě cestou unavena. Přineseme vám jídlo na-
horu.«

Ale Eliška zavrtěla záporně hlavou, povzdechla a pra-
vila: »Kdopak by si lehal pro takovou maličkost!« Chtě-
la se usmívat, ale její úsměv byl tak smutný, že sestře bylo
z něho teskno. Srdečně a pokorně prosila dívky, aby jí
odpustily domnělou neopatrnost a povídavost.

Zatím zazvonilo k večeři a tak vyvázly dívky z trap-
ných rozpaků. Při večeři byly velmi vážné a mlčelivé.
Staré rány, napolo zajízvené, se otevřely, krvácely a bole-
ly znovu. Proto odešly obě co nejdříve po jídle do svého
pokoje. - - -

Svaté noční ticho zavládlo nad klášterem. Temnými,
dunivými údery odbíjela na věži jedenáctá hodina.

Velebná Matka představená s několika sestrami, Anič-
ka, Eliška a několik chovanek klečely již ve vysokých

starodávných lavicích. Jakmile začaly bít hodiny, bylo slyšeti na chodbě tlumené kroky.

V nejbližším okamžiku se tiše otevřely dveře a do kaple vcházely po dvou sestry v černých, novicky v bílých závojích, pak postulanky, dohromady asi sedmdesát.

Slavnostně ozdobený oltář a monstrance tonuly v moři světél. Květinová vůně plnila kapli.

Do toho blaženého ticha zazněla měkkým, lahodným hlasem teskná píseň, líčící dojemně příchod Páně na horu Olivovou.

Jak často slýchávala Eliška s Aničkou na Zelený čtvrtek tuto milou píseň, jak často ji samy zpívaly, ale dosud na ně nepůsobila tak hlubokým dojmem.

Bylo jim, jako by svátostný Spasitel i dnes ještě k nim volal: »Smutná jest duše má až k smrti (Mat. 26, 38), protože tak málo lidí mě miluje. Ó, dejte mi duše, které by mě milovaly!«

Píseň utichla, ale v čistých srdcích našich dívek dále planula touha milovati Boha nade všecko a usmiřovati ho za hříchy světa. Se sv. Petrem ho ujišťovaly: »Pane, ty všecko víš, ty víš také, že tě miluji!« - (Jan 21, 17).

Toto ujištění lásky však jim nedostačovalo. Cítily, že jejich srdce jsou příliš malá, příliš slabá, aby velkého Boha, věčnou Krásu, milovaly tak, jak toho zasluhuje. Toužily milovati ho láskou svatých a zasvětiti mu celý svůj život.

To byla »nejsvětější hodina« v životě obou dívek. Eliška již věděla, kterou oběť Bůh od ní žádá. Svatá hodina před Svátostí lásky odhalila závoj s její budoucností.

Příštího jitra rozmlouvaly dívky dlouho s velebnou Matkou představenou. Eliška chtěla mít jistotu, mohla-li by i jako dcera svatokrádcova býti přijata do jejich smírné kongregace. Výsledek rozmluvy byl, že obě dívky našly v představené matku v plném významu toho slova.

S lehkým srdcem se spolu rozloučily, vždyť se loučily jen na krátkou dobu.

Z pensionátu přešla Anička po krátké době do postulátu a později do noviciátu. Eliška Smolková si zatím spořádala své pozemské věci, prodala dědictví po otci, a co utržila, bylo s uloženými úsporami jejím věnem. I kusy plátna ze svatební truhly se jí pěkně hodily.

Byl to blažený den, když obě dívky v bělostném svatebním oděvu se závojem a věnečkem na hlavě klečely před oltářem a přijímaly řeholní oděv. S radostí zasvěcovaly Pánu svůj život v ustavičnou obět smírnou.

Malé sestře Serafíně s dětskýma, nevinnýma očima říkají v klášteře »miláček Boží,« někdy i »slunečko.« Tomu je vinna sestra Lidmila, jež nemohla odvyknouti těm milým názvům.

Vpravdě však činí Anička čest svému řeholnímu jménu. Neboť její láska a úcta k nejsvětější Svátosti jest podobna lásce serafů. Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti jest její útěchou, radostí, jejím nebem na zemi.

C. I. A. et R.

OBSAH

První růže	5
Květ Krista Krále	9
Květ z cizího luhu	12
Srdce Ježíšovo je se mnou .	21
Malý apoštol	25
Za víru	32
Kvítí z prémie	42
Imelda	45
Nezradil jsem Ho	48
Za tatínka	53
Mučenka	59
Na výsluní svátostné lásky	66

KVĚTY NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI
Eucharistické povídky pro mládež
IV. vydání v nákladu 5000 výtisků

Upravily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šířava 7.
Vytiskla strojovým cicerem Garamond knihtiskárna Společenských podniků v Přerově
L. P. 1947

Jako pramenů k tomuto dílku bylo použito eucharistických povídek M. Pavly
O. S. F., Jindřišky Breyové a Markety Kirschové, mimo to: Devoile-Kyselý, Paměti
venkovského faráře; Finn-Ovečka, Nápis na medallionku

Cena 24 Kčs

Můj Ježíši, jak rád tě mám,
v srdečku mém buď jen ty sám!
Že jsem tě zarmoutil,
to mě bolí;
dej, ať mé srdečko
zlo nevolí.

Svatá Terezie Ježíškova, požehnané dítě milosti, nauč mě milovat Pána Ježíše, jako tys ho milovala, a připrav mé srdce na sv. přijímání tak, jak jsi na ně připravovala své vlastní srdce.

EDICE SMÍRU

PŘEROV, NA ŠÍŘAVĚ 7.

MÁ NA SKLADĚ TYTO KNIHY:

J. B. CHAUTARD:

DUŠE VEŠKERÉHO APOŠTOLÁTU.

Kdyby se zásady v této knize hlášené prováděly, prospěla by lidstvu více nežli všechny politické a soc. organisace.
CENA 60 Kčs.

DONATUS PFANNMÜLLER

KDYŽ PŘIŠLA NA SVĚT LÁSKA.

V osmi půvabných obrazech se zde popisují nejšťastnější doby Svaté země, kdy vtělená Láska procházela jejími nivami, přinášejíc světu pokoj a požehnání. — Cena 57 Kčs.

CHODIL DOBŘE ČINĚ.

Praktické rady pro sebevýchovu dívek, zvláště pracovnic v KA. — Cena 6 Kčs

ZRCADLO DUŠE.

Pro dívky k častější sv. zpovědi. — Cena 3 Kčs.

D. MONDRONE T. J.:

BL. MARIE GORETTIOVÁ.

Krátký životopis mladičké mučednice čistoty. — Cena 3 Kčs.

OBRÁZKY BL. MARIE GORETTIOVÉ. 1 Kčs.

ŽALMY K P. MARII. Podle sv. Bonaventury. — Cena 1 Kčs.